Emmanuèle Bernheim

O'NUN KARISI

CAN

Türkçesi
İNCİ KAPLAN

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Özgün adı ***Sa Femme***

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Şefik Basımevinde basıldı ve ciltlendi. (1995)
Dizgi: Nurdan Özbek

Emmanuèle Bernheim

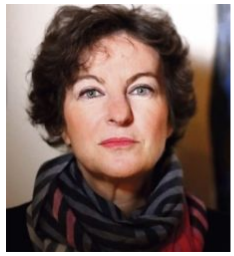
O'NUN KARISI

(1993 MÉDICIS ÖDÜLÜ)

ROMAN

Türkçesi
İNCİ KAPLAN

CAN

1955, Paris, Fransa

Genç kuşak Fransız yazarlarından olan *E.Bernheim,* 3. kitabı olan *O'nun Karısı'*yla, 1993'te, Fransa'nın en önemli edebiyat ödüllerinden Medicis Ödülünü aldı. Bu başarılı kitap birçok dile çevrildi.

O'NUN KARISI

Çantasını çalmışlardı.

Her sabah olduğu gibi kahvede, tezgâhında kahvaltı yapıyordu. Reçelli ekmek dilimlerini yiyor, kahvesini yudumluyordu. Çantası yerde, ayaklarının dibinde duruyordu. Onu ayak bilekleri arasında tutuyordu. Ama buradan kaybolmuştu işte. Çantasını çalmışlardı ve o hiçbir şey hissetmemişti. Öteki müşteriler de, kahvenin patronu da hiçbir şey fark etmemişlerdi. Kimse bir şey görmemişti.

Claire kapıcıdan yedek anahtarlarını aldı ve asansörü beklemeden merdivenlerden çıktı.

İlk önce kredi kartının çalındığını ilgililere bildirdi, sonra bir anahtarcıya telefon etti. Anahtarcı, anahtarları değiştirmek için öğleyin geleceğine söz verdi.

Claire telefonu kapatır kapatmaz, rahatladığını hissetti. O kadar da önemli değildi. Cüzdanında çok az para vardı, çek defterini yanına almamıştı. Randevu defteri ise orada, masanın üzerinde, telefonun yanında duruyordu.

Aynı zamanda, bekleme odası işlevini gören salon girişinin lambasını yaktı, dergi yığınına bir düzen verdi. Saat dokuza beş vardı, ilk hastası gelmekte gecikmeyecekti.

Yaşlı adam antibiyotik tedavisi görüyordu. Bu da, bir iltihaba neden olmuştu. Dili siyahtı. Claire onu muayene ederken, kapının zili çaldı. Kapıyı açmaya gitti. Gelen, genç bir adamdı. Gülümsüyordu. Claire ondan beklemesini rica etti ve muayenehanesine döndü. Geçerken randevu defterine şöyle bir göz attı. Kaşları çatıldı. Bir sonraki hasta bayandı. Öyleyse içeriye aldığı adam kimdi? Acil bir durumdu kuşkusuz. Hastasının yanına döndü, eliyle karnını yokladı. İltihap, sindirim borusuna ulaşmamıştı. Claire birdenbire hareketsiz kaldı. Yabancı, ıslık çalıyordu. Hem de yüksek sesle ve neşeli bir şekilde. Adam hasta falan değildi. Hiçbir hasta bekleme odasında böyle ıslık çalmazdı.

Bu belki de çantasını çalan adamdı. Evet, bu mutlaka oydu. Claire'in cüzdanında yalnızca iki yüz frank bulabilmişti. Bu kadarı yetmezdi. Kimlik

kartlarını görmüştü, doktor olduğunu biliyordu ve muayene ücretlerine el koymak istiyordu. Şimdi yalnız kalmasını bekliyordu. Yaşlı adam giyinirken, Claire masasının çekmecelerinden birini açtı. Göz yaşartıcı gaz spreyinin soğuk kutusunu eline aldı. Yavaşça cebine koydu.

Yabancı, aniden ıslık çalmayı kesti.

Claire, hastasını kapıya kadar geçirirken adam kaybolmuştu.

Derin bir soluk alarak, sırtını kapıya dayadı. Çantasının, çalınmış olan çantasının kanepenin tam ortasında, yastığın üzerinde durduğunu işte o zaman gördü.

Yalnızca parası ve kredi kartı eksikti.

Claire, anahtarcıyı arayarak gelmemesini söyledi. Ve sıradaki kulak iltihaplı hastasını kabul etmeye hazırlandı.

Saat sekizdi. Claire, her akşam olduğu gibi, son hastasından sonra muayenehanesinde oyalandı. Ufacık çalışma odasını, çatalın parlak çeliğini, camlı dolaba özenle yerleştirilmiş alet ve şişeleri seyre koyuldu. Hastalara ayrılmış koltuklardan birine oturdu ve buraya ilk kez gelen bir hastanın yapacağı gibi, çevresine bakındı. Çerçeveli afişler, lambalar, kitaplık, halı, hepsini beğeniyordu. Claire gözlerini yumdu. Mutluydu. Havalar serinliyordu. Yakında gripler, anjinler, bronşitler çoğalacaktı.

Sonbahar ve kış, onun gözde mevsimleriydi.

Daire ikiye bölünmüştü. Büyük olanı muayene odası olarak kullanıyor, daha küçük olanda oturuyordu.

Ara kapı yarı aralıktı. Claire içini çekti. Michel gelmişti bile.

Claire, yalnız yaşamak için onu iki yıl önce terk etmişti, ama haftada birçok kez görüşüyorlardı.

Michel’in de kendi anahtarları vardı.

Claire sessizce içeri girdi. Michel yatağın üzerine uzanmış, bir şey okumuyor, televizyon seyretmiyor, hatta uyumuyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Claire’i bekliyordu.

Claire hafifçe öksürdü. Michel onu gördü, ayağa kalktı ve gelip ona sarıldı.

Sonra, her zaman yaptığı gibi onu inceledi.

— Yorgun görünüyorsun.

Ve Claire için banyoyu hazırladı.

Claire beyaz ve çıplak duvarlı tek bir odada oturuyordu. Sürmeli bir paravan mutfak köşesini gizliyordu. Dolaplar ve giysi dolabı banyoda bulunuyordu.

Kendini sıcak suya bıraktı.

Buz kalıplarının bardağa atıldığını duydu. Michel şarkı mırıldanıyordu. Claire kendisinin yorgun, üzgün ya da düşünceli olduğu zamanlarda, Michel’in her zaman memnun olduğunu biliyordu. Böyle anlarda, onun kendisine daha yakın olduğunu sanıyordu.

Sesi yorgun olduğu zaman, Michel’in sesindeki hoşnutluğu telefonda bile fark ediyordu.

Banyodan çıktı, çabucak kurulandı.

Yarın, anahtarcıyı tekrar arayacaktı. Ona, iyice düşündüğünü, anahtarlarını bulmuş olmasına karşın güvenlik açısından anahtarlarını

değiştirmeye karar verdiğini söyleyecekti.

Yeni anahtarları olacaktı. Ve bu sefer Michel'e vermeyecekti.

Anahtarcı, kapının boyasını çizmeden, temiz çalışmıştı. Üç takım anahtar bırakmıştı. Claire, bunlardan birini anahtarlığına taktı, İkincisini kapıcıya verdi; üçüncüsünü de, masasının çekmecelerinden birine koydu.

Akşamı yalnız geçirdi.

Buzdolabı doluydu. Claire yüzünü ekşitti. Hâlâ domuz pirzolası vardı.

Muayenehanesini iki yıl önce açmıştı ve zor geçen ilk yılın ardından, mahalle esnafıyla ilişki kurmaya karar vermişti. Parasının az olmasına karşın, her gün alışverişe çıkıyordu. Şimdi, bütün esnaf ve onların müşterileri kendisini tanıyordu. Dükkânlarda, hatta sokakta ona hastalıklarını anlatırlar, o da onları dikkatle dinlerdi. Sonra ona muayene olmaya gelirlerdi. Böylece düzenli bir müşteri sağlamayı başarmıştı.

Ama, yiyecekler üst üste yığılıyordu. Her akşam evinde yiyor ve hiçbir şeyi ziyan etmemek için arkadaşlarını, sık sık davet ediyordu.

Bir domuz pirzolası pişirdi.

Her gece olduğu gibi yine kötü uyuyacaktı, çünkü bu tek göz odada yemek kokuları, yatak çarşaflarına kadar siniyordu.

Claire sıçrayarak uyandı. Camlar sarsılıyordu. Döşeme sallanıyordu. Çalar saati çaldı, ama öylesine çok gürültü vardı ki, onu güçlükle duydu. Ayağa kalktı, panjurları açtı. Sokak sakinleri pijama ve gecelikleriyle pencerelerine çıkmışlardı.

Birkaç yıl önce komşu binalardan biri, bir yangınla yerle bir olmuştu. Bina inşaatı başlıyordu.

Gürültü onu fazla rahatsız etmeyecekti. Muayenehanesi bahçeye bakıyordu. Kulakları için de, kulak tıkacı alacaktı.

Claire, her öğle yaptığı gibi alışverişe çıktı. Şantiyeyi kapatan büyük tahta perdenin önünde üç kişi konuşuyordu. Bunlardan ikisi uzaklaştı. Üçüncüsü yalnız kaldı. Claire, bir an çantasını getiren adamı tanır gibi oldu. Adam şantiyede gözden kayboldu.

Tahta perdede açılmış küçük bir kapının önünde durdu. ‘İşi olmayan giremez’, ‘Kask takılması zorunlu’. Yolda, park yapılmasını yasaklayan kırmızı ve beyaz işaretler vardı. Claire duraksadı. Sonra küçük kapıyı açtı, içeri girince tekrar kapattı.

Yanmış binanın kalıntıları, kamyon kasaları içine akıyordu. Kırık pencereler, yanmış panjurlar, delik deşik olmuş yataklar, paslanmış ev aletleri, yıkıntı parçaları arasında yatıyordu. Gürültü sağır ediciydi. Her çekiç darbesinden sonra, insan göz kırpmak zorunda kalıyordu. Toz, havayı solunmaz hale getiriyordu. Binanın ön yüzünün açık bir yerinde, birden, bir adam belirdi. Bağırarak Claire'e birşeyler söyledi. Claire bir şey duyamadı. O zaman adam birtakım ateşli hareketler yaptı ve Claire adamın kendisine dışarı çıkmasını söylediğini anladı. Tahta perdeye doğru döndü, ama kapıyı bulamadı. Birdenbire ortalığı bir sessizlik kapladı. Claire ellerini kulaklarına götürdü, sağır olduğunu sanmıştı. Ama, birkaç kalıntı parçasının yuvarlandığını duydu ve rahatladı.

Binadan bir adam çıktı. Sarı bir kask ve bir cerrah maskesi takmıştı. Bahçeden geçerken, maskesini indirdi ve kaskını çıkardı. Gülümsüyordu. Evet, bu oydu. Alın ve kaşları tozdan grileşmişti. Kaskın düzleştirdiği saçlarını dağıttı. Claire de ona gülümsedi.

Onu rahatsız ettiği için özür diledi, yalnızca çanta için teşekkür etmek istiyordu.

Adam onu orada, yerde, hemen tahta perdenin arkasında bulmuştu.

Elini kapının koluna koydu. Claire bir kez daha teşekkür etti. Adam kapıyı açtı. Claire dışarı çıkmak üzereydi. Adam sırtına vurdu. Claire arkasını döndü.

— Ceketinizde toz vardı.

Claire kızardığını hissetti. Yeniden, "Teşekkür ederim," dedi ve şantiyeden ayrıldı.

Bir süre nerede olduğunu anlayamadı. Sonunda, oturduğu sokağı tanıdı. Geç kaldığı duygusuna kapıldı ve evine doğru koştu. Asansörde saatine baktı. On ikiyi biraz geçiyordu. Tahta perdenin öbür yanında, yalnızca birkaç dakika kalmıştı.

"Zemin' düğmesine bastı ve alışverişini yapmaya gitti.

Eczanede hiç kulak tıkacı kalmamıştı

Hastalar akşama kadar birbirini kovaladı. Son muayeneden sonra, Claire kendini koltuklardan birine bıraktı. Ayakkabılarını çıkardı, tozlu olduklarını fark etti. O zaman, şantiyedeki adamın tozlu alnını yeniden gördü. Parmaklarını derinin üzerinde gezdirdi. Sonra yavaşça, başparmağını işaretparmağına sürdü. Yumuşacıktı.

Zil sesi onu yerinden sıçrattı. Anahtarı değiştirdiğini Michel’e haber vermemişti. Ona, şimdilik tek bir anahtarı olduğunu söyleyecekti. Kapıyı açtı. Michel gözucuyla baktı. Claire konuşmak istedi, ama vazgeçti. Michel onu dinlemeyecekti. Daha şimdiden yalan söyleyeceğini biliyordu.

Son domuz pirzolalarını yediler ve erkenden ayrıldılar.

Claire onu duyduğu zaman kasaptan çıkıyordu. Karşı kaldırımdan ona sesleniyordu: ‘Doktor!’ Caddeyi koşarak geçti. Claire’i kolundan tuttu ve onu bir kahveye doğru sürükledi. Claire bunlara izin verdi. Pazar çantası ikisinin arasında salınıyordu.

Adı Thomas Kovacs’tı. Müteahhitti. Claire ona, yapılmakta olan bina üzerine sorular sordu. Thomas Kovacs kahvesine üç şeker attı. Durmadan kıpırdıyordu. Dirseklerini önce masaya dayıyor, sonra sandalyesine yaslanıyor ve kollarını arkasına çekiyordu. Birine çarptığı için, iki kez özür dilemek için arkasına döndü. Claire onu izleyeyim derken, dinlemeyi başaramıyordu. Kırk iki-kırk üç yaşlarında olmalıydı. Thomas kaşığıyla fincanın dibindeki şeker tortusunu topladı. Birden Claire’in sol bileğini yakaladı ve saatine baktı. Gitmesi gerekiyordu. Garsona işaret etti, hesabı ödedi ve kalktı. Claire’e doğru eğildi. Bir an hareketsizleşmiş gibi oldu. Gözleri parıldıyordu. Sonra, "Yarın görüşürüz," dedi ve gözden kayboldu.

Claire evine döndü. Ağır çekimde yürüyor-muş duygusuna kapılmıştı.

Sağ elinde bir şeker tutuyordu. Onu atmadı.

Günlerden cumartesiydi. Hafta sonları, inşaat çalışmalarına ara veriliyordu. Claire, Thomas Kovacs'ı göremeyecekti.

Çalışma masasının üst çekmecesini açtı ve elini içine daldırdı. Dört parça şeker çıkardı. Onları yan yana dizdi ve seyretmeye başladı.

Her şeker, onunla öğlenleri kahve buluşmalarını simgeliyordu. Her öğle için bir şeker.

Saat beşe kadar çalıştı. Michel onu almaya geldi, köye davetliydiler.

Akşam neşeli geçti. Claire'in keyfi yerindeydi. Michel gözlerini ondan ayırmıyordu. Claire ise onunla göz göze geldiğinde, bakışlarını hemen çeviriyor ve ötekilerle birlikte gülmeyi sürdürüyordu. Michel herkesten önce yatmaya gitti. Claire, onun yavaş yavaş merdivenleri çıkmasını seyretti.

Michel ışığı söndürmüştü. Claire parmaklarının ucunda odayı geçti ve yatağa girdi. Michel'in soluğunu duymamak, onun iri gövdesine dokunmamak için, yatağın kenarına büzüldü. Michel uyuyordu. Burnu tıkalıymış gibi ağızdan güçlükle soluk alıyordu. Yavaşça soluyordu. Claire o zaman, yatağın boğduğu küçük hıçkırıkları fark etti. Michel uyumuyordu. Nezleli de değildi. Ağlıyordu. Claire ona doğru bir hareket yapmadı. Kıpırdamadı.

Michel, kahvaltıdan sonra Paris'e döndü.

Claire tek başına ormanda dolaştı. Kuru dalları ayakları altında ezdi, çamurlara battı. Avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylediğinin farkına vardı.

Öğle yemeğinde tıkabasa yedi.

Evine gelir gelmez, Michel'in armağanı olan büyük halojen lambanın fişini çekti. Giysi dolabına yerleştirdi. Onun çiğ beyaz ışığını sevmiyordu.

Telesekreterindeki mesajları dinledi. Michel aramamıştı.

Buzdolabı hemen hemen bomboştu. Thomas Kovacs'la öğle buluşmalarının başlamasından bu yana alışveriş yapacak zamanı kalmamıştı. Claire çevresine baktı. Odası ilk kez hoşuna gitti.

Burası onun yuvasıydı.

Pazartesi günü randevuya gelmedi Thomas Kovacs. Onu bekledikten sonra, Claire şantiyenin tahta perdesinin önünde oyalandı. Hiçbir gürültü yoktu, öğle saatiydi. Küçük kapıyı itmeye cesaret edemedi.

Evine döndü, siyah çantasını aldı ve geri çıktı. Elleri buz gibiydi. Hastasını muayene etmeden önce, onları ısıtması gerekecekti. Thomas Kovacs'ı beklerken içtiği iki fincan kahve midesini yakıyordu. Bir fırına girdi ve aynada kendini gördü. Otuz yaşındaydı, ama daha büyük görünmeye çaba gösteriyordu. Genç doktorlar güven uyandırmazlar. Gri bir tayyör giyiyor ve çok az makyaj yapıyordu. Griydi. Ve Thomas onu böyle görüyordu. Hiçbir şey almadan fırından çıktı.

Odasına girer girmez rahatladı. Oda iyi ısınmıştı; panjurlar ile pencereler kapalı olduklarından sokak gürültüsünü geçirmiyorlardı. Yatağa yaklaştı ve hastayı muayene etti. "Derin soluk alın," "Ağzınızı iyice açın," Claire kısık sesle konuşuyordu. İçerisi öylesine sessizdi. Çarşaflardan, çamaşır yumuşatıcılarının kokusu yükseliyordu.

Dil baskısını çöp sepetine attı, öteki aletlerini yerleştirdi. Hasta grip olmuştu. Reçeteyi yazmak için oturdu. Ağır ağır yazdı. Acele etmiyordu. Odanın sessizliğinin ve sıcaklığının tadını çıkartıyordu.

Claire bir hasta odasında, kendisini böylesine iyi hissetmezdi.

Ertesi gün, Claire'in parmakları çekmecedeki şekerleri buldu. O zaman Thomas'ın geniş gülümsemesini, şekerli kahvesinin son yudumlarını içmek için başını arkaya attığı andaki haliyle boynunu anımsadı. Saatine bakmak için, bileğini tuttuğu zamanki elinin sıcaklığını hâlâ hissediyordu. Ve son buluşmalarında, cuma günü, kumral saçları öylesine tozluydu ki, gri gibi görünüyordu.

Şekerleri aldı ve çöp sepetine attı. Onları saklamak neye yarardı ki? Thomas Kovacs'ı artık hiç görmeyecekti.

Öğleyin dışarı çıkmadı.

Akşam oluyordu. Telefon çaldığı zaman, Claire genç bir adamın tansiyonunu ölçüyordu. Almacı kaldırdı. Thomas'nın sesini hemen tanıdı. Mümkün olur olmaz, onu görmek istiyordu. Bu akşam. Daha iki hastası vardı. Evinin yakınındaki bir barda onu bekleyecekti.

Claire giysi dolabını açtı. Çok az giysisi vardı. Hemen hemen hepsi griydi, gri her şeyle giderdi. Kapağı hemen kapattı. Kirli çamaşır torbasından kırda giydiği kotunu çıkardı. Paçalarındaki çamur kurumuştu. Kazıdı Claire, fırçaladı, kahverengi lekeler duruyordu. Yine de lacivert bir kazak ve tenis ayakkabılarıyla birlikte kotunu giydi. Sonra makyaj yaptı. Aynada kendine baktı. Gri değildi.

Merdivenlerden hızla indi. Binanın kapısını itecekken birdenbire durdu. Koşa koşa evine çıktı ve muayenehanesine girdi. Çöp sepetini karıştırdı ve dört parça şekeri çıkardı. Yeniden masasının çekmecesine yerleştirdi. Akşamın ilerleyen saatlerinde kapıcı kadın temizlik yapmaya gelecekti, çöp sepetlerini boşaltacaktı ve Claire bu şekerleri bir daha asla bulamayacaktı.

Kapıyı çarptı ve merdivenleri indi.

Thomas onu görünce gülümsemedi. Ayağa kalkmadı. Kıpırdamadı. Claire onun karşısına oturdu. Masanın üzerinde ne bir bardak, ne bir fincan, ne de bir bardak altlığı vardı. Thomas hiçbir şey içmemişti.

Barmen hemen beliriverdi. Claire bir Bloody Mary ısmarladı. Thomas bir şey istemiyordu, sessiz duruyordu. Claire ilk konuşan olmaya cesaret edemedi, çünkü birbirlerine siz mi, yoksa sen mi dediklerini birden anımsayamadı. Barmen içkisini getirmişti. Gözlerini bardağına dikti ve sarı plastikten küçük bir golf sopasıyla uzun uzun içkisini karıştırmaya başladı. İçinde 'sen' ya da 'siz' olmayan bir cümle arıyordu.

Birdenbire Thomas küçük sopayı durdurmak için bileğini, sağ bileğini yakaladı. Claire’e doğru eğildi. Ona söyleyecek çok önemli bir şeyi vardı.

Bileğini sımsıkı tuttu.

Buluşmaya gelmemişti. Onu görmek istemediğinden değil, tam tersine onu sürekli görmek istiyordu, her gün. Ama yapamazdı. Yapmamalıydı.

— Neden?

— Çünkü evliyim ve iki çocuğum var. Onları asla bırakmayacağım. Ve sana acı çektirmek istemiyorum.

Claire hiçbir şey demedi. Thomas bileğini bıraktı. Claire kolunu kıpırdatmadı. Kolu, masanın üzerinde hareketsiz duruyordu. Thomas’nın elinin ısıttığı derisi soğumaya başlamıştı bile.

Ondan bekleyeceği hiçbir şey olmasa bile, Claire onu görmeyi sürdürecekti.

Thomas sonunda gülümsedi. Gözlerinin akı, bembeyazdı.

Hesabı ödedi ve ayağa kalktı. Evine dönmesi gerekiyordu.

Bardan çıktılar. Claire’i dudaklarından çabucak öptü. Claire onun uzaklaşmasını izledi. Neredeyse koşacaktı. Onun arabasını görmekten memnun olacaktı, ama Thomas bir sokağın köşesinde gözden kayboldu.

Claire bir lokantada arkadaşlarıyla buluşmaya gitti.

Yürürken ıslık çalıyordu.

Küçük sarı golf sopasını yanına almıştı.

Ertesi gün kahveden çıkarken, bir süre karşı karşıya durdular. Thomas'nın aralık dudaklarından buhar çıkıyor ve soluğu kahve kokuyordu. Ağzının içi sıcak ve şekerli kahve tadında olmalıydı mutlaka. Öpüşmediler. Şantiyeden iki işçi barda ayakta durmuş, camın arkasından onları izliyordu. Ve karşı kaldırımdan, otobüs durağında oturan yaşlı kadın, Claire'e gülümsüyordu. Hastalarından biriydi.

Birbirlerinden uzaklaştılar.

Bundan böyle kahvede değil, hasta muayenelerinin bitiminden sonra, Claire'in evinde buluşmaya karar verdiler.

Thomas saat sekizde gelecekti.

Claire gözünü muayenehanesinin duvarındaki saate dikmişti. Saat sekize yirmi vardı. Son hastası on dakika gecikmişti.

Sonunda geldi hasta. Çok solgundu ve acı çekiyora benziyordu. İki koltuktan birisine dikkatlice oturdu ve yüzünü ekşiterek sol kolunu koltuğun kenarına koydu.

Claire ona sorular sordu. Kadın otuz yaşındaydı ve yakındaki süpermarkette kasiyerdi. Sol koluyla durmadan aynı hareketi yapmaktan, yani her eşyayı otomatik fiyat okuyucudan geçirmekten boynundan eline inen korkunç ağrılar duyuyor ve her geçen gün bu ağrılar artıyordu. Yalnız başına soyunamadı. Claire ona yardım etti ve muayeneye başladı.

Bronşlara bağlı boyunsal sinir ağrısı. İltihap kurutucu ve bir analjezik yazdı ve bel kemiği röntgeni istedi. Bir de on günlük rapor yazdı.

Genç kadın, bekleme salonunda oturmak için izin istedi, çünkü kocası arabayla gelip onu alacaktı. Oturdukları yer uzaktı.

Claire onu kanepeye oturttu ve sırtını yastıklarla destekledi.

Zil çaldı. Thomas gelmişti.

Onu odasına aldı. Ve kapıyı arkasından kapattı. Hastasının yanına dergileri koydu ve Thomas'ın yanına gitti.

Fısıldaşıyorlardı. Birbirlerine bakıyor, gülümsüyorlardı. Ama öpüşmediler. Claire'in kulağı bekleme odasındaki seslerdeydi. Hiçbir şey duymuyordu, bir derginin çevrilen sayfalarının hışırtısını bile. Hiçbir şey. Genç kadın bir şey okumuyordu. Kanepenin üzerinde Claire'in onu yerleştirdiği şekilde, dimdik, hareketsiz, acıyı uyandırmaktan korkarak, kıpırdamadan oturuyor olmalıydı.

Adam karısını almaya, ancak sekiz buçukta geldi.

Thomas birkaç dakika sonra gitti.
Claire yalnız kaldı.
Bundan böyle, saat yediden sonra hasta kabul etmeyecekti.

İster Thomas üstte olsun, ister Claire, dudakları birbirinden ayrılmadı.

Birisinin sağ kolu, birbirine girmiş bedenlerinden ayrı düşmüşse, ötekinin sol kolu hemen ona sarılıyordu.

Hemen hemen aynı boydaydılar. Böylece, parmak uçlarından alınlarına kadar, Thomas, Claire'e; Claire de Thomas'ya yapışmıştı.

Thomas giyindi. Claire yatakta kaldı.

Thomas ona doğru eğildi ve bir daha öptü.

Sonra gitti.

Claire bir arabanın hareket ettiğini duydu. Pencereye koştu, ama hiçbir şey göremedi.

Thomas'nın arabasının tamponları, kenarları ve kapılarının alt yanı şantiyenin çamuruyla kirlenmiş olmalıydı. Ve bu kesinlikle dört kapılı, aile tipi bir arabaydı.

Oda ona birdenbire çok sessiz geldi. Düzene sokulacak hiçbir şey yoktu. Yıkayacak bardak yoktu, çünkü Thomas bir şey içmemişti; kurutacak nemli bir havlu yoktu, çünkü yıkanmamıştı. Thomas'dan hiçbir iz yoktu. Yalnızca yatak örtüsü biraz kırışmıştı. İşte o zaman Claire, yatağın yanında yırtılmış, sarı bir kâğıt torba gördü. Onu aldı ve gülümsedi. Banyosundaki çöp kutusunun pedalına bastı. Kapak kalktı. Neredeyse bomboş olan çöp kutusunun dibinde küçük, yuvarlak ve parlak bir şey duruyordu. Claire diz çöktü ve onu eline aldı. Bu, Thomas'ın kullandığı prezervatifti.

Claire bunu yırtılmış paketine geri koydu. Şekerler ve golf sopası ile birlikte masasının çekmecesine yerleştirdi.

Akşam yemeğini evde yemeyecekti. Michel'in halojen lambasının yerine bir şey almamıştı. Oda karanlıktı.

Tek başına akşam yemeği yemek için, aydınlık bir birahaneye gitti.

Garsonlar çevresinde dönüyorlardı; o da onlarla şakalaştı.

Kızarmış patatesler öylesine güzeldiler ki bir porsiyon daha ısmarladı.

Claire bitkin uyandı.

Yürüdüğü anda, bütün kaslarını hissediyordu. Bu yüzden durmadan hareket etti. Böylece bütün gün, bu yorgunluğunu hissetmeye uğraştı.

İnşaatın gürültüsünü dinliyordu. Bazan bu gürültü arasında bir ses, kendini duyurmaya çalışıyordu. Bu, belki de Thomas'nın sesiydi.

Öğleyin, şampanya, pastis ve meyve suyu aldı. Evde daha önce Michel'in getirdiği viski ve bira vardı.

Thomas bir seçim yapabilirdi.

O gelmeden muayenehanesindeki lambalardan birini alıp odasına taktı. Michel'in lambasının yerine.

Thomas içeri girer girmez, Claire'e sarıldı.

Bir şey içmediler.

Thomas gitti. Claire yüzünü, onun başını koyduğu yastığa yaklaştırdı ve kokladı. Thomas'ın kokusunu almadı. Hiçbir koku duymadı.

Ayağa kalktı, televizyonu açtı, sesini yükseltti.

O anda elinde olmadan, butlarını sıktığını fark etti. Boşunaydı. Prezervatif yüzünden Thomas'ın spermleri bacaklarının arasından akmayacaktı.

Bitkinliği kaybolmuştu.

Bir an odanın ortasında hareketsiz kaldı.

Sonra kendini toparladı. Adres defterlerini çıkardı. Bütün arkadaşlarını, hatta uzun zamandır görüşmediklerini bile arayacaktı.

Her akşam dışarı çıkacaktı ve artık, Thomas gittikten sonra yalnız kalmayacaktı.

Defterin sayfalarını karıştırdı. K harfinde durdu. Orada yer alan isimleri inceledi. Özenli bir yazıyla KOVACS Thomas yazdı. Hafifçe geri yaslandı. İki kere altı harf. Adının O ve A'sı soyadındakilere karşılık geliyordu. Thomas Kovacs. Kulağa hoş geliyordu.

Telefon rehberini aldı. Neredeyse kırk tane Kovacs vardı. Ama hiçbiri Thomas değildi.

Banliyöde oturuyor olmalıydı. Bahçeli bir evde. Evi kendisi yapmıştı, ya da onarmakla yetinmişti. Kendi arabası ve karısının iki kapılı arabası için, bir garaj inşa etmişti. Oraya aynı zamanda büyükten küçüğe doğru duvara sıraladıkları bisikletlerini de koyuyorlardı.

Claire telefon rehberini kapattı, adres defterini inceledi ve telefonu kaldırdı. Saat dokuzdan önce, akşam yemeği randevusu almamaya özen gösterecekti.

Claire, cumartesi günü, muayenelerden sonra kendine parfüm almaya karar verdi.

Kokulardan bazılarını hastalarınınkiyle özdeşleştirerek, o stanttan bu standa dolaştı. Başı ağrımaya başlayınca, oldukça hafif olduğu kanısına vardığı bir kolonya satın aldı.

Ayrıca, siyah bir kazak ile siyah bir mini etek de aldı. Mağazadan çıkar çıkmaz, bu alışverişe pişman oldu. Thomas, Claire'in giydiklerine hiç dikkat etmeyecekti. Buna zamanı yoktu. Gelir gelmez, onu kollarına alıyordu. Bekleme odasını öpüşerek geçiyorlardı. Öylesine sarmaş dolaş oluyorlardı ki, birbirlerinin ayaklarına basıyorlardı. Dişleri dişlerinde gülüyorlardı buna. Sonra da, öpüşmeye ara vermeden, soyunmaya çalışıyorlardı. Claire, Thomas gitmeden giyinmiyordu.

O halde ne giydiğini, ne zaman ve nasıl fark edecekti ki?

Michel giysilerini seçmekte ona yardım etmek için diretirdi. Claire onun fikrini hiç dinlememişti. Her zaman, kendisine hiç yakışmayan şeyleri önerirdi. Kendisinden başka hiçbir erkeğin hoşuna gitmemesini istiyordu kuşkusuz.

Eve gelince parfüm sürdü ve yeni giysilerini giydi. Telefon çaldı. Michel'in sesini duyar duymaz, Claire elinde olmadan bacaklarını örtmek için, siyah eteğini çekiştirmeye başladı. Michel onu aramadığı için özür diliyordu. Çok düşünmüştü. Ve mutlaka onu görmesi, onunla konuşması gerekiyordu. Claire ertesi gün, onunla öğle yemeği yemeyi kabul etti.

Telefonu kapatınca eteğinin kopçalarını açmaya girişti. Birden fikrini değiştirdi ve fermuarını geri çekti.

Ne isterse giymekte özgürdü, canının istediğini giyerdi.

En iyi arkadaşı olan Marie'nin evinde akşam yemeği yedi.

Marie iki ay önce doğum yapmıştı, ama hemen hamileliğinden önceki kadar zayıflamıştı.

Claire bebeğin odasına girdi. Bernard, bebeğin babası, beşiğin üzerine eğilmişti. Claire girince başını kaldırmadı. Ninni söylüyor, ya da mırıldanıyordu. Claire onu inceledi. Hâlâ onun varlığının farkına varmamıştı Bernard.

Thomasnın çocukları kaç yaşlarındaydı? Çok küçük olmalıydılar ve şu dakikada Thomas onlara bir masal ya da bir ninni, bir Macar ninnisi

söylüyordu. Ve yalnızca onların soluklarını duyuyor, onların kapanan gözlerinden başka bir şey görmüyordu.

Claire, müzikli bir bebek çıkardı ve kordonunu çekti. Bernard müziği duyunca doğruldu.

— Uyuyor.

Odadan çıktılar.

Claire mutfaktaki Marie'nin yanına gitti. Her yanda biberon vardı.

Claire, ona Thomas'dan söz etmeyecekti.

Michel halojen lambanın yokluğunu hemen fark etti. Claire onu muayenehanesine götürdü. Michel lambayı görünce rahatladı. Ama odaya girince, yatağın üzerine oturdu ve çevresine bakındı. En ufak bir değişiklik görmek istiyordu. Claire onun bakışlarını izliyordu. O ise hiçbir şey bulamadı, çünkü değişen hiçbir şey yoktu. Claire bile aynıydı. Ne makyaj yapmıştı, ne de parfüm sürmüştü. Onun bildiği giysileri giymişti ve Michel'i her gördüğünde olduğu gibi, yüzünün renksiz olduğunu hissediyordu.

Michel öksürdü. Onunla konuşacaktı. Ama önce, içecek bir şey almak için kalktı. O anda Claire hafifçe gülümsedi. Kapıyı aralık bırakarak banyoya girdi ve kulak verdi.

Sürmeli paravanı açıyor. Sonra buzdolabının kapağını. Yoğurdun ve tereyağının arkasında bir bira buluyor. Pışt. Bira kutusunun halkasını çekti. Meyve sularını görüyor. Bu onu şaşırtıyor, çünkü Claire hiç meyve suyu içmez. Şimdi şampanya şişesini görüyor. Oysa Claire şampanya sevmez. Ona hediye getirmiş olmalılar. Buzdolabının kapağı kapanıyor. Eviyenin üstünden bir bardak alıyor. Yandaki rafta pastisi fark ediyor. Sessizlik.

Paravanı yavaşça kapatıyor.

Anladı.

Claire banyodan çıktı.

Michel ona soru sormadı. Ve ona söylemek istediği şeyi de söylemedi.

Öğle yemeğini lokantada yediler. Michel rahatladı. Claire onu izliyordu. Hatta hafiflemişe benziyordu. İlişkilerinin bittiğini şimdi anlamıştı.

Claire günün son hastasına eşlik etti. Düğmeye basarak asansörü çağırdı. Hasta, asansöre bindi. Metal kapı üzerine kapandı. Bir gürültü Claire'i sıçrattı. Arkasına döndü. Thomas merdivenin bir basamağına oturmuştu. Gözleri ışıldıyordu. Bir sıçrayışta kalktı ve Claire'i yakaladı. Ona sıkıca sarıldı ve yavaşça konuştu. Bu iki gündür onu özlemişti ve onu görmek için, öylesine sabırsızlanıyordu ki işinin öngörülenden önce bitmesini umarak orada karanlıkta beklemişti. Birden ondan uzaklaştı ve asansörü çağırdı. Bugün kahveye gitmek istiyordu. Claire mantosunu ve çantasını almak için, hemen içeri girdi.

Yeni giysilerini giymediğine pişman olmuştu. Çünkü kahvede Thomas'nın ona bakmaya zamanı olacaktı.

Karşılıklı oturdular. Claire bir viski ısmarladı. Thomas içmek istemiyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Claire'e neredeyse hiç bakmıyordu. Oysa az önce, onu görmekten ne kadar mutlu görünüyordu. Sol elinin üstündeki bir boya lekesini sürtmeye başladı. Leke kaybolunca, gözlerini Claire'e kaldırdı ve sonunda gülümsedi. Dizleri birbirine değinceye kadar masaya yaklaştı. Claire'e işiyle ilgili sorular sordu. Claire işinden söz etmeyi severdi, uzun uzun da konuştu. Thomas gözlerini ondan ayırmadan dinliyordu.

Claire viskisini içti ve birdenbire, elinde olmadan karısının mesleğini sordu. Thomas'nın duraksadığını gördü.

— Mimar.

Sonra Claire'in bileğindeki saate baktı. Gitmesi gerekiyordu.

Claire'in evinin önünde vedalaştılar. Thomas aceleyle dudaklarından öptü.

Claire kendini yatağa bıraktı. Niçin onu o kadar sabırsızlıkla bekledikten sonra kahveye gitmek istemişti? Ve ona, karısıyla ilgili o soruyu hiç sormamalıydı.

Ailesi hakkında konuşmak istemiyordu, bu açıktı. Claire'e acı çektirmek istemiyordu.

Ama, ya bir daha gelmemeye karar verdiyse, bir daha kendisini görmemeye?

Başını elleri arasına gömdü. Olanaksız.

Kahvede Thomas'ın dizleri kendi dizlerine öylesine bastırıyordu ki, çorabının izi mutlaka derisine çıkmış olmalıydı.

Onu yeniden görecekti. Bundan emindi.

Derin bir soluk aldı. Gün boyunca ellerini pek çok kez yıkamış olmasına karşın, parfümünün kokusu bileklerinden gitmemişti.

Claire doğruldu. Anlamıştı. Thomas ondan parfümü yüzünden uzaklaşmıştı. Kokunun giysisine ve tenine sinmesinden kaygı duyuyordu. Karısı elbette hissedebilirdi. İşte bu yüzden Claire'i kahveye götürmüştü.

Claire yanılmamıştı.

Bir daha parfüm sürmedi ve Thomas onu bir daha kahveye götürmedi.

Evlerinin planını Thomas’ın karısı çizmiş, inşaatı da kendisi yapmıştı kuşkusuz.

Zemin katta kocaman, aydınlık bir oturma odası, içinde büyük bir yemek masası olan bir mutfak olmalıydı. Yemek odası yoktu. Hayır, hayır, oturma odası ile mutfak ayrılmamıştı. İkisi tek ve geniş bir bölmede birleşmişti. Böylece konukları geldiğinde Thomas’ın karısı yemek hazırlarken, aynı zamanda sohbete katılabiliyordu.

Karısı çok güzel yemek yapardı kuşkusuz ve dostları onlarda yemek yemeyi çok severlerdi. Kovacs’ların evinde.

Thomas saat kaçta gelirse gelsin, Claire’in evinde, bir saat on beş dakika kalıyordu. Seyrek olarak daha kısa, ama kesinlikle daha fazla kalmazdı.

Bir gün, videosunun ve elektrikli kahve makinesinin fişini çekti, çalar saatini gece masasının çekmecesine sakladı. Böylece Thomas’nın saati bilmesine hiçbir olanak kalmıyordu. Ve daha uzun süre kalacaktı.

Thomas kapıyı çaldığı zaman, Claire, açmadan önce kol saatine baktı ve sonra onu çantasına koydu.

Saat sekize yirmi beş vardı.

Yan yana uzanmışlardı. Claire, Thomas’ın soluğunu dinliyordu. İlk kez saati unutarak yanında uyuyacaktı. Claire kıpırdamıyordu. Bedenlerinin birbirine dokunduğu yerler nemleniyordu. Gözlerini yumdu. Geceyi birlikte geçireceklerdi ve yarın sabah birlikte kahvaltı yapacaklardı. Thomas sabahları çok yiyordur mutlaka. Peyniri, yumurtası ve iki dilim jambonu vardı. Bu yeterliydi. Kahvaltıdan sonra pencereyi açmayacaktı, böylece dairesi bütün gün kızarmış ekmek kokacaktı.

Thomas ona sıkıca sarıldı ve sevecenlikle öptü. Sonra uzaklaşarak ayağa kalktı.

Kapıyı arkasından çektiği zaman, saat dokuza on vardı.

Thomas, bir saat on beş dakika kalmıştı, tam tamına bir saat on beş dakika.

Claire bundan böyle aletlerinin fişini hiç çekmeyecekti.

Artık çalar saati masasının üstünde, kol saati de bileğinde duracaktı.

Claire başucundaki lambayı yaktı. Saat sabahın altı buçuğu idi.

Şu anda Thomas mutlaka kahvaltısını yapıyordur. Büyük bir olasılıkla kahveyi kendisi hazırlamıştır. Karısı ona eşlik etmeye gelir. Üzerinde kendisine çok büyük gelen kocasının sabahlığı vardır. Uzun saçları darmadağınıktır. Thomas ona gülümser. Onu güzel buluyordur. Çocuklarından biri mutfağa girer. Ayakları çıplak olduğu için, annesi onu azarlar. Çocuk, babasının kucağına tırmanır. Thomas, ufaklığın iki ayağını bir eline alır ve onları ısıtır. Kahvesine üç şekerini atmaya yeltenir-belki de dört, çünkü kahvaltı fincanları daha büyük olur. - Çocuk onu durdurur. Şekerleri kendisi atmak istemektedir. Onları çok yüksekten bırakır. Kahve masaya sıçrar.

Thomas evden çıkacaktır. Araba uzaklaşacak. Arka koltukta sarı şantiye kaskı.

Karısını öper. Solukları kahve kokmaktadır.

"Akşama görüşürüz."

Claire yeniden uykuya daldı.

Inşaat başlar başlamaz gözlerini açtı ve kalktı.

Hafta içinde çalar saatini kullanmıyordu. Buna gereksinimi yoktu. Onu uyandıran, şantiyenin gürültüsüydü. Ve neredeyse Thomas’nın varlığım hissettiğini sanıyordu.

Claire, bir hastasının midesini muayene ediyordu. Aşağı yukarı Thomas'ın yaşındaydı ve alyans takıyordu. Thomas yüzük takmıyordu. Herhalde şantiyelerden birinde kaybetmekten korkuyordu. Adam mide ağrılarından yakınıyordu. Apandisit ameliyatı olmamıştı hiç. Thomas da olmamıştı. Claire yara izini görürdü yoksa.

Thomas asla hasta olmazdı, Claire bundan emindi. Öksürmüyordu, burnunu bile çekmiyordu. Karaciğer sorunu yoktu, gözlerinin beyazında hiçbir sarı iz yoktu. Şantiyede güç harcıyordu, ağır şeyler de taşıyordu mutlaka, ama sırt ağrısı çekmiyordu; siyatiği, en ufak lumbago ağrısı yoktu. Migreni de olmuyordu asla! Hiçbir şey!..

Hasta giyindi.

Claire masasına oturdu.

Thomas'yı kendisi tedavi ederdi. Kan sayımını ve çökelme hızını, sağrı kemiğinden atlas kemiğine bütün kemiklerini tanır, her bir omur kemiğini görürdü. Bu hastaya olduğu gibi ona da bir sindirim sistemi radyolojik testi yaptırırdı. Böylece midesini, yemek borusunu, incebağırsağının her kıvrımını, kalınbağırsağının yamru yumruluğunu keşfederdi.

Ama o, hiç hasta olmuyordu.

Claire içini çekti. Yalnızca Thomas'ın midesinin dümdüz olan derisini tanıyordu.

Onu, yemek yerken ya da şekerli kahveden başka bir şey içerken bile görmemişti. Zevkleri hakkında bir şey bilmiyordu. Kahvesine bu kadar şeker attığına bakılırsa, tatlıları seviyor olmalıydı. Ama, onu pasta yerken hayal edemiyordu. Hayır, etleri, soteleri, av etini yeğliyor olmalıydı. Ve yemeğini bitirdiği zaman, tabağını ekmekle sıyırıyordun

Claire onu şantiyede, ocağın yakınlarında bir taş üzerinde oturuyorken daha iyi hayal ediyor. Bir tavuk budunu eliyle yiyor. Kıkırdak, dişleri altında eziliyor. Karnı acıkmış, hızlı hızlı yiyor ve hepsini sindiriyor.

Acaba karısı ona bazan sefertası hazırlıyor mudur? Sabahları önceki günden kalan yemeklerle doldurup ağzını iyice kapatıyordur. Bunu yaparken, dudaklarında bir gülümseme vardır. Bu, ona evliliğinin ilk günlerini anımsatıyordun Thomas henüz şantiye şefidir. Çocuklar ona gıptayla bakıyordur. Kendilerinin de okula götürebilecekleri sefertaslarının olmasını isterlerdi. Onu ısıtmak için, bir odun ateşi yakacaklardır. Ve kantine gitmeyeceklerdir.

Claire sıçradı. Gitmek üzere olan hastası çekini uzatıyordu. Çeki aldı ve hemen sosyal güvenlik fişini doldurmaya girişti.

— Şimdi normal soluk alın... Mükemmel.

Claire steteskopunu bıraktı.

Birden gitgide yaklaşan bir ambulans sireni duyuldu.

Kuşkusuz bir kaza olmuştu. Belki de yakındaki bir şantiyede. Şantiyelerde sık sık kaza olur. Matkaplar kayar, döşemeler çöker ve direkler devrilir, Thomas'ın üzerine bir direk düşmüş olabilirdi, işçiler onu kaldırmayı başaramazlar. Çok kan kaybeder. Son bir çaba ve direk birazcık kaldırılır. Yalnızca onu çıkarabilecek kadar. Ambulans gelir. Ambulansın tekerleri şantiyenin çamurunda patinaj yapar. Thomas'yı bir sedyenin üzerine koyarlar. Dikkat! Yavaşça!

Hasta ılık ve yumuşak kolunu uzattı. Claire tansiyonunu ölçtü. Thomas'nın kolu öylesine düz, damarları öylesine kanlıdır ki, ambulanstakiler serum iğnesini batırmakta zorluk çekmeyeceklerdir.

Kol şeridinin bandını açtı. Genç kadının tansiyonu normaldi.

Claire hastanede Thomas'ın yanında kalabilmek için, bütün randevularını iptal edecektir. Serumunu kontrol edecek, pansumanını yapacak,röntgen filmlerini inceleyecek ve iğnelerini kendisi yapacaktır.

Ama hangi hastaneye götürüldüğünü bile bilmeyecektir. Ve Thomas gözlerini açtığında ilk gördüğü, karısı olacaktır. Onu kollarına alacak ve onun parfümünü içine çekecektir.

Çünkü o, onun karısıdır, parfüm kullanabilir.

Hasta reçetesine bir göz attı ve isteksizce ödedi. Claire ona magnezyumdan başka bir şey yazmamıştı.

Claire, özel hattının telesekreterinde Thomas'dan bir mesaj buldu.

Üzgündü, bir engel çıkmıştı, bu akşam gelemeyecekti.

Claire gülümsedi. Bu Thomas'ın ilk mesajıydı. Ona hiç telefon etmiyordu.

Aletin sesini açtı ve yeniden dinledi. Thomas'ın sesi tatlıydı. Neredeyse fısıltı gibiydi.

Başka bir mesajın, Thomas'ın kini silmesini önleyecek şekilde kaseti geri sardı.

Öğleyin bir sürü boş kaset aldı. Sonra telesekreterin kasetini değiştirdi ve onu çalışma masasının çekmecesine yerleştirdi. Bundan böyle, Thomas'nın sesinin kaydedildiği her kaseti saklayacaktı.

Thomas ona sımsıkı sarılmıştı. O ise gözlerini kapatmış ve onun saçlarında şantiyelerin tozunu kokluyordu.

Birden Thomas'ın başı omuzlarında ağırlaştı.

Uyuyakalmıştı. Onun yanında ilk kez uyuyordu.

Kıpırdamamaya çalışıyordu. Gözlerini açmaya bile cesaret edemiyordu.

Thomas'ın nefesi öylesine ılık ve güçlüydü ki, boynunda yusyuvarlak bir buğu oluşturduğundan kuşku duymuyordu.

Thomas'ın başı, omzunda gittikçe daha da ağırlaşıyordu. Neredeyse yanağındaki ve çenesindeki bütün kılların tenine yerleştiğini hissedebiliyordu.

Claire'in midesinin üzerinde uzanan kolu yer değiştirdi ve bileğinin iç tarafı göbeğinin üzerine gelecek şekilde durdu. Thomas'nın nabzı Claire'in karnında yankılandı. Claire soluğunu tuttu. O zaman bütün bedeninde Thomas'ın kan dolaşımını duydu.

Kol hafifçe kaydı. Ve artık bir şey duymaz oldu.

Claire gözlerini açtı. Thomas'ın teni pürüzsüz ve mattı. Çok az tüyü vardı, hiç beni yoktu. Bacağında çorap lastiğinin bıraktığı iz vardı, ayakları küçük ve genişti, küçük parmağı mandalina dilimi şeklindeydi.

Gülümsedi. Thomas uyandı.

Bir hamlede kalktı ve giyindi.

Claire'e sarıldı, ama öpmedi. Sonra gitti.

Claire yalnız kaldı. Onu öpmemişti, ama kollarında her zamankinden daha sıkı ve daha uzun tutmuştu. Claire mutluydu. Thomas'nın uzamış sakalları omzunda kırmızı bir iz bırakmıştı. Sabahları tıraş olurken uzun, beyaz köpüğün içinde, uzun, dikdörtgen, yumuşak derisi ortaya çıkıyordu. Sonra bir duş alıyordu mutlaka. Duşlar banyodan daha kısa olur. Claire'in evinde hiç yıkanmamıştı. Oysa o, kokusuz Marsilya sabunu almıştı. Sifonu çektiğini de hiç duymamıştı.

Kuşkusuz yatmadan önce yıkanıyordu. Uzun uzun sabunlanıyordu. Claire'in bedeninin kokusunu siliyordu ve sonra yatağına, karısının yanına yatıyordu.

Claire ürperdi. Giyindi.

Ertesi sabah omzundaki kırmızı iz kaybolmuştu.

Noel tatili yaklaşıyordu. Thomas, karısı ve çocuklarıyla dağa gidecektir mutlaka. Dudaklarına koruyucu krem sürecek ve ağzı, bronzlaşmış yüzünde neredeyse beyaz görünecektir.

Geri döndüğü zaman güneş gözlükleri yüzünden göz çevresi soluk olacaktı. Bere taktıysa alnının üstü de öyle. Hayır, Thomas’ı bereyle gözünün önüne getiremiyordu.

Ama ne zaman gidecekti? Ve ne zaman geri dönecekti?

Bunu bilmiyordu. O henüz bu konuda hiçbir şey söylememişti. Ve Claire ona asla soru sormuyordu.

Oyuncakların bulunduğu kata çıkan yürüyen merdiven, ağzına kadar doluydu. Claire koldan tuttu.

Noel için alması gereken bir hediye kalmıştı. O da yeğeni içindi. Neye ilgi duyuyordu? Hiç bilmiyordu, onu hiç görmüyordu. Nicholas dokuz yaşındaydı ve Claire'den nefret ederdi. Daha çok küçükken, Claire ona yaklaştığında çığlığı basardı. Şimdi, o gelir gelmez odasına kapanıyordu. Bu yüzden Claire kızkardeşine çok ender gidiyordu, o da geceleri geç saatlerde, çocuğun uyuduğundan emin olduğu zaman.

Yürüyen merdivenin basamakları ayaklar altında düzleşti. Siyah kauçuk kolu bıraktı. Eli terlemişti.

Nicholas'ın yüzünü gözünün önüne getirmeyi başaramıyordu.

Küçük bir erkek çocuk ona çarptı ve özür diledi. Yüzüne koskocaman bir gülümseme yayılmıştı ve Thomas'a benziyordu. Bu belki de onun oğluydu. Çocuk, küçük bir kızın elinden tutan, uzun saçlı bir kadının yanına gitti.

Kadın, Thomas'ın karısıydı ve bunlar onun çocuklarıydı.

Claire bundan emindi.

Kalabalıkta onları izledi.

Genç kadının yalnızca sırtını görüyordu. Kürk ceket giymişti. Claire yaklaştı ve dokunmak için elini uzattı. Kürk yumuşacıktı, neredeyse sıcaktı.

Küçük çocuk birden onlara doğru gelen bir adama doğru, parmağını uzattı ve kollarına atılmak için koştu.

Dördü de sarmaş dolaş uzaklaştılar.

Claire çevresine bakındı.

Her yanda küçük erkek çocukları vardı ve hepsi de Thomas'ya benziyordu.

Nicholas için, bir video oyunu aldı ve çabucak mağazadan çıktı.

Claire sıçrayarak uyandı. Kapı çalınıyordu. Saat 08.30, bu ilk hastasıydı. Niçin uyanamamıştı? Önceki gün giydiklerini çabucak üstüne geçirdi ve aceleyle kapıyı açmaya gitti. Hastasını muayenehanesine aldı, özür diledi ve dişlerini fırçalamak için banyoya koştu. Birdenbire donup kaldı. Hemen hemen hiç gürültü duymuyordu. Kulak verdi. Hiçbir şey! Pencereye koştu ve camı açtı. Sokak ıssızdı. O zaman Claire neden uyanamadığını anladı.

Bu sabah inşaat yoktu.

Noel arifesiydi bugün. Kuşkusuz tatil boyunca çalışmalara ara verilmişti.

Peki ya Thomas, Claire’e haber vermeden gitmişse?

Hastaya dokunduğu zaman adam ürperdi. Claire’in elleri buz gibiydi.

İki hasta arasında sokağa indi.

Tahta perdenin önünde kaldırım süpürülmüştü. Claire küçük kapıya yaklaştı. Kapı kolu yoktu. Şantiye kapalıydı.

Fırsat bulur bulmaz, özel hattının telesekreterini dinlemeye gidecekti. Thomas’dan mesaj yoktu.

Önceki gün Thomas’ın ona, ‘yarın görüşürüz,’ deyip demediğini anımsayamıyordu. Yalnızca sımsıkı sarılmış olduklarını ve bir an okşadığının Thomas’ın teni mi, yoksa kendisininki mi olduğunu anlayamadığını anımsıyordu.

Son hastası da gittikten sonra, Claire kendini bekleme odasındaki kanepenin üstüne bıraktı.

Kımıldamıyordu. Thomas gelmeyecekti. Bu sabah, dört kapılı arabasıyla gitmişti. Çocuklar arkada şikâyet ediyorlardı. Emniyet kemeri onları fazla sıkıyordu. Şimdiye varmış olmalıydılar. Thomas’ın karısı valizleri boşaltıyordur. Hiçbir şey unutmamıştır. Akşam yemeği için spagetti, sabah kahvaltısı için kahve getirmeyi bile ihmal etmemiştir. Thomas onu boynundan öper. Yarın, hep birlikte alışverişe gideceklerdir.

Sonunda, dördü birlikte tatildedirler işte.

Claire yavaşça kalktı ve muayenehanesine döndü.

Masasının ilk çekmecesini açtı. Şekerler, golf sopası ve telesekreterinin kaseti hâlâ orada duruyordu. Küçük kareli örtünün üzerindeydiler. İlki dışında hepsi, boş olan prezervatif poşetleri de.

Claire hiçbirini atmamıştı.

Onları saymaya başladı.

Otuz beş, otuz altı, otuz yedi, otuz sekiz. Kendini daha iyi hissediyordu.

Elli dokuz, altmış, altmış bir. Kapı zili, ara vermesine neden oldu. Gelen belki de Thomas'dı. Sarı poşetleri darmadağınık bir şekilde çekmeceye koydu ve kapattı.

Thomas elinde bir demet gül tutuyordu.

Claire'i kollarına aldı.

Claire, sırtında çiçekleri saran kâğıdın hışırdadığını duyuyordu.

Uzaklaştı. Thomas çiçek demetini ona uzattı.

Bir vazoya su koydu. Ve gülleri tek tek yerleştirdi. On iki gül vardı. Thomas, ona ilk kez çiçek getiriyordu. Neden bugün getirmişti? Büyük bir olasılıkla yarın gideceği için.

Claire'e yaklaştı ve ona yeniden sarıldı. Claire uzaklaştı.

Yarın gidecekti değil mi? Thomas yanıtlamadı.

Ne zaman geri dönecekti? Thomas gözünü kırpmadan Claire'e bakıyordu.

Ocak başında mı? Thomas'ın rengi attı, arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Claire onu yakaladı.

Ellerini boynuna, oraya, teninin dümdüz olduğu yere koydu ve onu öptü. Thomas gözlerini yumdu. Soluk alışverişi aniden değişti. Claire soluk verdiğinde o alıyordu. Uzun uzun öpüştüler. Avuçlarında Thomas'nın boğazının inip kalktığını hissediyordu.

Thomas, Claire'in soluğunu içine çekiyor, tükürüğünü içiyordu.

Tren o kadar kalabalıktı ki Claire, armağanları kucağında yolculuk etmek zorunda kaldı.

Yanında oturan kadın, kucağında bir yiyecek çantası tutuyordu. Uzun bir somon, çantadan çıkıyordu.

Önceki yıllarda, Michel araba ile ona eşlik ediyordu. Ailesi Noel için Michel olmadan geleceğini öğrendiği zaman hayal kırıklığına uğramıştı. Bütün ailesi Michel'i severdi. Nicolas her zaman Claire'in sunduğu armağanlar için Michel'e teşekkür ederdi. Rahatlamaya çalıştı. Nicolas büyümüştü. Belki kendisinden kaçmaktan vazgeçerdi.

Hem sonra ana-babasını uzun zamandır görmemişti. Annesi onu görmekten mutlu olacaktı.

Yol boyunca somonun ambalajı Claire'in koluna sürtündü durdu.

Başını kaldırdı. Çam ağacının renkli lambalarının ışığı perdelerin arasından dışarı sızıyordu. Claire kaldırımda hareketsiz kaldı.

Ancak üşümeye başlayınca içeri girmeye karar verdi.

Zile bastı. Ve Nicolas'mn hemen kaçtığını duydu. İçeriye girdiğinde ortada yoktu.

Babasını, annesini, kızkardeşi Sylvie'yi, eniştesi Jean-Paul'ü, tüm ailesini öptü.

Annesi, Claire'in yanaklarının buz gibi olduğunun farkına bile varmamıştı.

Paketleri çam ağacının altına koydu. Yerde yırtılmış, renkli kâğıtlar duruyordu. Kendi varlığının, çocuğun neşesini bozması korkusuyla, Nicolas'ya hediyelerini açma izni verildiğini düşündü.

Sylvie onu mutfağa çekti ve alçak sesle Lexomil istedi. Ama Claire reçete defterini getirmemişti. Kızkardeşi üzülmüşe benziyordu. Sessizce füme somonun plastik paketini kesti. Sonra selofan yapraklarıyla ayrılmış dilimleri bir tabağa dizdiler. Claire mutfaktan çıktı. Salondaki kanepenin üzerinde Sylvie'nin çantasını gördü. Çantaya yaklaştı ve açtı. Nicolas'ın bir oyuncağını onarmaya dalmış olan babası ve Jean-Paul onu görmediler. Aradığını çabucak buldu. Neredeyse boşalmış, yeşil kutusu olan Lexomil'i. Yarım tablet yuttu ve şişeyi yerine koydu.

Video oyunu Nicolas'ın hoşuna gitmişe benziyordu. Claire'e teşekkür etti ve saçlarından öpmesine izin verdi.

Akşam yemeği hazırdı. Nicolas babasının yanına oturdu ve Claire'in armağanı ile oynadı.

Claire somon yemedi.

Nicolas'nın doğduğundan beri, her yıl olduğu gibi, yarın da hep birlikte Pireneler'e gideceklerdi. Kendini konuşulanlara veremiyordu. Gece yarısı yemeği ile ilgili planlar yapıyor, onun tanımadiği dostları hakkında konuşuyorlardı. Annesi ve kızkardeşinin sesi aynıydı.

Birdenbire gözleri, elektrikli süs lambalarının temposuyla kırpılmaya başladı. Artık video oyununun bip biplerinden başka bir şey duymamaya başladı. Lexomil almamalıydı, yatıştırıcılara alışkın değildi. Kirpiklerinin devinimini denetlemeye çalıştı. Gözleri turuncu ve parlak bir yüzeye kilitlendi. Somon. Bip bipler gitgide uzaklaştı. Ve uykuya daldı.

Vagon neredeyse bomboştu. Pencerenin yanına yerleşti ve bacaklarını öndeki koltuğun üzerine uzattı. Kendini iyi hissediyordu.

Ailesi Noel tatlısını yerken, uyanmıştı. Anne-babası onun için kaygılanıyora benzemiyordu. Doktorlar asla gerçekten hastalanmazlar. Kahveden sonra armağan alışverişinde bulunmuşlardı. Herkesi öpmüştü. Ve merdivenleri, asansörü bile beklemeden yürüyerek inmişti.

Sonra gara kadar hoplayıp zıplamıştı.

Evine vardığı zaman, bir plak çalacaktı. Canı müzik dinlemek istiyordu.

Claire acıktığını fark etti.

Her gün Thomas'ın güllerini inceliyordu.

Açmışlardı, ama hâlâ solmamışlardı.

Bir sabah boyunları düşmeye başladı.

Claire saplarının ucunu kesmeye karar veremiyordu. Sonunda muayenehanesinden makası almaya gitti. Bunlar Thomas'ın çiçekleriydi. Böylece solup gitmelerine izin veremezdi. On iki sapın her birini özenle budadı.

Aynı akşam güllerin hepsi dimdik olmuştu. Claire içini çekti. Onları çalışma masasının çekmecesine yerleştirmek için, daha birkaç gün beklemesi gerekecekti.

Aceleyle dolaptan Polaroid makinesini çıkardı. Nasıl olmuştu da bunu daha önce düşünmemişti?

Demetin resmini çekti.

Renkler biraz soluktu, ama güller iyice belirgindiler.

Resimleri çekmeceye yerleştirdi. Tam kapatacağı sırada vazgeçti. Çekmeceyi tamamen çekti, çıkardı ve masanın üzerine koydu. Lambayı uzaklaştırdı. Küçük sarı kareler ışığı fazla yansıtıyordu.

Çekmecenin içindekilerin resmini çekti.

Resim netleşince, onu cüzdanına koydu.

Claire süpermarkete gitti.

Uzaktan, kasiyerlik yapan hastasını gördü. Genç kadın küçük bir minerva takıyordu. Başka bir doktora mı gitmişti? Az sonra onun kasasından geçecek ve ondan haberleri alacaktı.

Önce temizlik malzemelerinin olduğu yere yöneldi. Sonra reyonlar arasında gezindi. Alışveriş arabasının içine bir sürü küp şeker kutusu atin bir kadın dikkatini çekti.

Claire'in evinde bir kutu küp şeker, neredeyse altı ay gidiyordu.

Aklına, Thomas'ın şekerli kahveleri geldi. Eğer onunla yaşasaydı, ona bu kadının aldığı kadar şeker alırdı.

Birden mağazadan çıkmak için büyük bir istek duydu.

Çevresindeki bütün insanlar ağzına kadar dolu arabaları itiyorlardı. Ama Claire, bir araba bile almamıştı. Metal bir sepet bütün aldıklarına yetiyordu. O, yalnız yaşıyordu.

Hastasıyla bir başka sefer konuşurdu. Kuyruğu en kısa olan, yani on parçadan daha az eşya alan müşterilere ayrılmış kasada sıraya girdi.

Randevu defterini gözden geçiriyordu. Thomas ile geçirdiği her an burada yer alıyordu. Büyük bir T harfi ile iki ok, geliş ve gidiş saatlerini gösteriyordu.

Claire bir kâğıt kalem aldı. Günde bir saat on beş dakika, haftada beş gün, yaklaşık üç ay. Hesapladı. Yetmiş beş saat.

Bu defter Thomas ile geçirdiği yetmiş beş saati içeriyordu. Bu saatleri, önceki yılların yanına nasıl yerleştirebilirdi?

Yeni randevu defterinin sayfalarını açtı.

Saatler, günler, aylar vardı, ama T harfi ile oklar yoktu.

Yeni bir yıl başlamak üzereydi.

Yılbaşı yemeğini Bernard ile Marie'nin evinde yedi.

Geceyarısı birbirleriyle öpüştüler.

Tam bu dakikada Thomas karısını öpüyordu. Claire bundan emindi. Bernard'ın bir arkadaşı, onu omuzlarından tuttu ve dudaklarından öptü. Claire bunu yapmasına izin verdi.

Adı Christophe'tu. Daha sonra Claire'e evine kadar eşlik etmekte ısrar etti. Claire kabul etti.

Thomas için aldığı şampanyayı açmasını istedi.

İçmeden önce kadeh kaldırdılar.

Thomas'dan daha iri ve daha ağırdı.

Christophe uyuyordu.

Claire'in uykusu yoktu.

Gürültü etmeden kalktı ve banyoya kapandı.

Sigara içmediğine üzüldü. Oracıkta bir sigara yakar ve dumanını şöyle bir üflerdi. Başını geriye attı ve dudaklarıyla 'O' şekli yaptı. Aynada kendini gördü ve gülümsedi. Peki ya saç şeklini değiştirseydi. Daha kısa ya da daha uzun. Yanaklarını şişirdi ve birkaç mimik yaptı. Sonra makyaj yaptı. Gözlerinin üstüne siyah, yanaklarına ve dudaklarına kırmızı sürdü. Bu fazlaydı, kendisine gitmiyordu. Hem sonra dudaklarındaki bu rujla Thomas'ı nasıl öperdi? Makyajını temizledi ve yatağa geri döndü.

Christophe'un bedeninin yaydığı sıcaklıkla ısındı.

Christophe kahvaltı için, taze ekmek almaya indi. Claire yerden üç boş prezervatif paketi aldı ve çöpe attı.

Christophe kahvesine yalnızca bir şeker attı.

Vincennes ormanında dolaştılar ve bir kafeteryada yemek yediler. Christophe bir deniz ürünleri salatası ısmarladı. Claire, için yengeç ve karidesin kabuklarını çıkardı. Claire iştahla yiyor, beyaz şarap içiyordu. Az sonra tek başına öğle uykusuna yatacaktı. Ve yarın Thomas'ı yeniden görecekti.

Yatağını düzledi. Çarşafın üzerinde birkaç tel saç buldu. Christophe'un saçı. Christophe onunla yukarı çıkmadığı için kızmıştı galiba. Arabayı çalıştırmadan önce kapıyı şiddetle çarpmıştı. Claire, saçları eliyle süpürdü.

Niçin Thomas'ın bir tel saçını bile bulamamıştı hiç?

Iki yastığa sırtını vererek uzandı ve televizyonu açtı.

Bir kanaldan diğerine geçiyordu. Bazan çıplak bacaklarını gergin çarşafın üzerine uzatıyor, bazan geriniyordu.

Yarın Thomas'yı görecekti.

Claire erkenden uyandı ve hemen pencereyi araladı. İnşaat başlar başlamaz, sesini duymak istiyordu.

Saçlarını yıkadı ve giyindi. Thomas gelmeden önce, iki hasta arasında giysisini çabucak değiştirecekti.

Lavaboda önceki gün, Christophe'un kullandığı fincanı görünce kaşlarını çattı. Onu yıkadı ve yerine koydu. Sonra aldığı ekmekten arta kalanı kızarttı.

Kahvesini içtikten, tostunu yedikten sonra, masanın üstünü tek bir ekmek kırıntısı kalmayacak şekilde sildi.

Yatak çarşaflarını değiştirdi. Öğleyin onları temizlikçiye götürecekti.

Böylece, Christophe'tan hiçbir iz kalmayacaktı.

Pencereyi daha fazla açtı, omzuna bir kazak aldı. Çünkü hava serindi. Ve şantiyenin sesini beklemeye başladı.

Bir hastasını kapıya geçirir geçirmez, özel telesekreterindeki mesajları dinlemeye koşuyordu.

Sonunda Thomas'dan bir mesaj buldu. Saat yedi buçukta gelecekti. Orada olacağını umut ediyordu. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Bir sonraki hasta kapıyı çaldı. Kaseti çıkardı, cebine attı ve yerine yenisini taktı. Kapıyı açmaya koştu.

Öteki mesajları dinlemediğini, o zaman fark etti.

Hasta soyunurken, kaseti Thomas'ın on iki gülünden birinin üzerine koymamaya dikkat ederek masanın çekmecesine yerleştirdi. Bu çiçekleri korumak için, bir kutuya koymak gerekiyordu.

Kendiliğinden düşen birkaç gül yaprağı, orada duruyordu. İlaçlar sözlüğünün, Laroscorbine ve Laroxyl'in arasında güzelce kuruyorlardı.

Tek sözcük etmediler. İkisi de birbirlerinin başlarını ellerinin arasına aldılar. Birbirlerine bakıyor, ama görmüyorlardı. Yüz yüze, birbirlerini görebilmek için fazla yakındılar. Öpüştüler.

Önce dişlerin yumuşaklığı, köpek dişlerinin yumuşak ucu ve daha arkada azı dişlerinin sıcak yüzeyi. Sonra avurtlar düz ve kaygan, dişeti ve diş minesinin bazan karıştığı yer. Ve yanakların iç tarafı öylesine yumuşaktı ki, damak onun yanında sert ve pütürlü kalıyordu. Ve serindiler, üst dudak ile dişeti arasında, kesici dişlerin üzerindeki dar bölüm. Birbirleriyle buluşuyorlardı.

Thomas kollarıyla, Claire’i çepeçevre sardı. Claire birden üşüdüğünü hissetti. Thomas onu böylesine sıkı sararken, nasıl oluyor da üşüyordu? Ellerini Thomas’nın sırtı boyunca gezdirdi. Parmaklarının, avuçlarının altı soğuktu. Bu, deriydi, yepyeni. Thomas, yeni bir deri mont giymişti. Ondan uzaklaştı ve deri hafifçe çıtırdadı.

Montun açık renk fermuarını açtı, omuzlarından indirdi ve kol ağızlarından çekti. Mont kırışmadı. Dimdik, dümdüz yere düştü.

Yeniden sarıldılar ve Claire bu kez üşümedi.

Thomas, ilk kez bir buçuk saat kaldı.

Sahanlıkta bir kez daha öpüştüler.

Asansörün kapısı kapanmadan, Claire tavanın parlak ışığı altında deri ceketin parladığını gördü.

Hareketsiz kaldı. Bu mont kuşkusuz bir Noel armağanıydı, karısının armağanı.

Çıplak ayaklarının altında karıncalanma hissetti. Ve hâlâ sahanlıkta durduğunun farkına vardı. İçeri girdi.

Claire her ikisini de mağazada hayal ediyordu. Thomas montları birbiri arkasına deniyordu. Kendisi bir şey söylemiyor, karısı düşüncesini bildiriyordu. "Arkanı dön. Hayır, bu çok dar." Sonunda, "İşte bu!" demişti. Satıcı derinin esneyeceğine garanti veriyordu. Thomas montu çıkarmıyordu. Gülümseyerek karısını izliyordu. Karısı kredi kartının kodunun tuşlarına basıyordu. Güzeldi, mont ona yakışacaktı. Karısının giymesine izin verecekti ve astarına onun parfümünün kokusu sinecekti. Vitrinin arkasından satıcı onların öpüşmelerini izlemişti. Karısının elleri, yeni deriyi okşuyordu.

Claire çabucak giyindi. Lokantada Marie ile randevusu vardı.

Metroda kapının yanındaki açılıp kapanan koltuğa oturdu. Gidiş yönünde, istasyon tarafında bulunan sevdiği koltuğa.

Marie’ye Thomas’dan söz edip etmeyeceğini henüz bilmiyordu. Zaten ne diyebilirdi ki! "Birbirimizi her gün, bir saat on beş dakika görüyoruz," ve "hafta sonları dışında," diye de ekleyecekti. Ondan hiç kimseye söz etmediğinin farkına vardı. Başını salladı. Marie şimdi Bernard ile yaşıyordu ve bir çocuğu vardı. Kendisinden hiçbir şey beklenilmeyecek, evli bir erkekle ilişkisini onaylamayacaktı kuşkusuz. Claire ona hiçbir şey anlatmamaya karar verdi. Birden Thomas’ın kendisini, kimseye anlatıp anlatmadığını merak etti. "Bir metresim var." Neredeyse kahkahalarla

gülecekti. Kısık bir sesle birçok kez, "Metres," diye tekrar etti. Karşısında oturan bir çift ona baktığı için sustu. Ama yol boyunca gülümsemekten kendini alamadı.

Marie gelir gelmez, Claire, Thomas'dan söz etmeye başladı.

Karşılaşmalarını anlattı. Girişte kapı kapanır kapanmaz birbirlerine sarıldıklarını ve bir saatten fazla sarmaş dolaş kaldıklarını, mutlu olduğunu anlattı. Sustu. Marie kıpırdamıyordu. Gözlerini şarap şişesinden ayırmıyordu. Claire kendisine şarap aldı ve şişeyi masanın öbür ucuna koydu. Ama Marie başını çevirmedi. Hep aynı noktaya bakıyordu. Kuşkusuz ilişkilerine son vermesi gerektiğini Claire'e söylemenin yollarını arıyordu. Claire şarabını içti. Daha yüksek sesle anlattı. Tamam, Thomas hakkında çok fazla bir şey bilmiyordu ve ondan beklediği hiçbir şey yoktu, ama bu dakikalar ona yetiyordu ve mutluydu. İşte bu kadar!

Bir sessizlik oldu. Marie gözlerini kaldırdı.

— Çok iyi. Hem sonra belki de, karısından ayrılır.

Claire omzunu silkti. Marie ne dediğini bilmiyordu. Thomas ne karısını ne de çocuklarını terk ederdi. Bu olanaksızdı. Konuyu değiştirdi. Neden Marie'ye Thomas'dan bahsetmişti ki!

Marie hemen hemen, hiçbir şey yemedi ve erkenden ayrıldılar. Oysa bu, Marie doğum yaptığından beri, baş başa yedikleri ilk yemekti.

Yatmadan önce, Claire banyo yaptı.

Bu sıralarda Thomas ve karısı, belki de bir arkadaşlarındaki yemekten dönüyorlardı. Arabayı Thomas kullanıyordu. Ve karısı yorgun başını kocasının omzuna dayamıştı. Yeni derinin serin teması hoşuna gidiyordu, uyumak üzereydi.

Az sonra eve vardıklarında yüzüne montun dikişinin izi çıkmış olacaktı ve Thomas oraya dudaklarını bastıracaktı.

O halde Marie nasıl olur da, Thomas'ın karısını terk edeceğini söylerdi? İlişkisini sürdürmesi için, Claire'e cesaret mi vermek istemişti? Claire bunu söylerkenki ses tonunu anımsamaya çalıştı. "Bu iyi. Hem sonra belki de karısından ayrılır." Sesi ifadesizdi. Bu bir yüreklendirme değildi. Marie'nin sabit bakışını gözlerinin önüne getirdi. Ve birden Marie'nin saçlarının kirli, yüzünün çok solgun olduğunu anımsadı. Oysa genellikle makyaj yapardı ve on beş yıldır tanışıyorlardı.

Claire onu, hiç kirli saçlarla görmemişti. Ya iştahsızlığı? Claire neden yemek boyunca bunun farkına varmamıştı? Buna kuşku yoktu. Marie

doğum sonrası bir bunalım geçiriyordu.

Banyodan çıktı ve çabucak kurulandı. Telefonu eline aldı ve hemen kapattı. Marie'yi şimdi aramak istemiyordu. Bebeği uyandırabilirdi. Ve Marie, Bernard'ın önünde konuşamazdı.

Claire yatağına oturdu. Marie'ye sorular sormalı, onu içini dökmeye zorlamalıydı. Sinirleri yıpranmıştı, kuşkusuz Bernard ile sorunları vardı. Claire taş kesildi. Marie onu ne onaylamış, ne de cesaretlendirmişti. Onu gerçekten dinlememişti bile. Ve, "Belki karısından ayrılır," dediğinde düşündüğü, Bernard ile.kendisiydi. Thomas değildi.

Claire yattı.

Thomas karısını terk etmeyecekti.

Uykuya daldı.

Thomas birşeyler içmek istedi.

Claire sıçrayıp kalktı, kazağını giydi.

Mutfağın sürmeli kapısını çekerken, Thomas'ın kendisini seyredip seyretmediğini düşündü. Buzdolabının kapağını açtı. Kazağı kısaydı, eğilmedi. Diz çöktü. Şampanya şişesini aradı, ama onu Christophe ile içtiklerini anımsadı.

Meyve suyu, bira, pastis, viski?

Soluğunu tuttu. Sonunda zevklerini öğrenecekti.

Viski.

Demek viski seviyordu. Claire de viskiyi severdi.

Kahve makinesinin saatine bir göz attı. Thomas bir saat on dakikadır oradaydı.

Buzları kalıptan çıkardı. Buz kovasını doldurdu ve buzluğa yerleştirdi. Ağırdan alıyordu.

Belki bir buçuk saatten fazla kalırdı.

Thomas pantolonunu giymişti, ama üstü çıplaktı.

Yavaş yavaş içiyordu. Gırtlağı inip kalkıyordu. Yeni başladığı bir şantiyeden söz ediyordu. Claire onu dinlemeye çaba gösteriyor, ama beceremiyordu. Thomas'ın aldığı her yudum viskinin önce yutaktan, sonra da yemek borusundan aktığını gördüğünü sanıyordu. Kalbin arkasından geçiyor, diyaframı aşıyor ve mideye ulaşıyordu. Claire'in bakışları da onu izliyordu. Ağız, boyun, göğüs, kaburgalar, karın.

Birdenbire onu öpmek isteği duydu yeniden.

Thomas yarım saat sonra ayrıldı.

Karısına ne anlatacaktı acaba? Yol boyunca hem araba kullanacak, hem düşünecek, geç kalışına bahaneler arayacaktı. Buz tutmuş yolda hızlı sürecekti. Ya bir kaza olursa? Ciddi bir kaza. Ölümcül. Yarın, öbür gün Claire onu boş yere bekleyecekti. Sonra yolda rastladığı bir işçi, ona Thomas'ın öldüğünü söyleyecekti. Tabii inşaat yarım kalmazsa. Cenazeye giderdi. Yalnızca şantiyenin işçileri, o da belki tanırlardı onu. Uzaktan karısını, çocuklarını, ailesini görecekti. Kızkardeşleri, erkek kardeşleri var mıydı acaba? Thomas'ın kızkardeşini hayal etti. Uzun, kumral saçlı, daha ince bir burunlu, daha küçük ağızlı, kadın kılığında bir Thomas. Gülümsedi. Bu uymuyordu. Thomas'mn kayınbabası ile kaynanasını görecekti. Kızlarına destek olacaklardı. Kaynana zayıftı, genç görünüyordu. Thomas

onu her zaman güzel bulmuştur. Karısının da onun gibi yaşlanacağını düşünmüştür hep. Claire’in annesi ise, hiç genç ve güzel olmamıştır.

Herkese bir gül dağıtacaklardır. Claire iki tane isteyebilir miydi? Birini tabutun üzerine atacak, ötekini saklayacaktı. Çalışma masasının çekmecesine yerleştireceği son şey olurdu bu. Sonra asla bir şey eklemezdi buraya.

Ekim, kasım, aralık, ocak başı. Thomas’yı yaklaşık üç aydır tanıyor olacaktı ve bu üç ay bir çekmeceye sığacaktı.

Claire giyindi ve çıktı.

Hava soğuk değildi. Yollar buz tutmayacaktı.

Çıplaktılar ve yatakta uzanıyorlardı.

Thomas ondan uzaklaştı. Artık prezervatif kullanmak istemiyordu, bunu kabul ediyor muydu? Claire tam "evet," diyecekti ki aklına çekmecesi, her gün bir tane, hatta bazı günler iki tane, sarı renkli poşet koyduğu çekmecesi geldi.

Prezervatifler olmadan Thomas ile geçirdiği anlardan geriye ne kalacaktı?

Kabul etmedi.

Thomas yan döndü ve Claire yırtılan kâğıdın sesini duydu. Thomas prezervatif takmayı, o da bunların kâğıtlarını saklamayı sürdürecekti.

Claire ertesi gün bir şişe şampanya satın aldı.

Thomas ona sarılmadı ve onu öpmedi.

Yatağa oturdu, başını elleri arasına aldı. Claire yanına geldi, omzuna dokundu. Neler oluyordu?

Önünde diz çöktü, yüzünü açmak için bileklerinden tuttu. Thomas bunu yapmasına izin verdi, ama başını öbür yana çevirdi. Claire'i yavaşça itti ve ayağa kalktı. Odanın ortasında hareketsiz durdu. Claire sessizce onu izliyor, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hiçbir şey anlamıyordu.

Birden banyoya yöneldi ve kendini içeri attı. Uzun bir süre orada kaldı. Claire onun sifonu çektiğini duydu. Sonra lavabonun musluğu açıldı.

Dışarı çıktığı zaman alnına düşen perçemleri ıslaktı.

Claire'i kolundan tuttu ve onu oturmaya zorladı. Onunla konuşmalıydı. Ona söyleyecek önemli, çok çok önemli şeyleri vardı.

Claire bekledi. O, sözcükleri arıyora benziyordu. Kollarını üşüyormuş gibi göğsünde kavuşturmuştu.

Claire gözlerini yumdu. Anlamıştı. Ayrılmak istiyordu ve bunu ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Bir karısı ve çocukları vardı. Bu, çok karmaşıktı. Kararını vermişti, artık Claire'i görmeyecekti. Ve dün prezervatif kullanmak istememişti, çünkü o son kezdi. Aniden buzlukta soğumakta olan şampanya geldi aklına. Orada patlayacaktı şişe. Oh ne iyi! Onu Thomas ile birlikte içmek için almıştı. O olmadan asla içmeyecekti.

Thomas'ın sesini uzaktan duydu. Gözlerini açtı.

Sırtı ona dönüktü. Claire gözlerini kotunun kemerine dikilmiş olan dikdörtgen şeklindeki deriye dikti. Thomas'ın ona ne söyleyeceğini biliyor, bu yüzden dinlemiyordu. Bedenini görmeyi başaramıyordu. Gözlerini kıstı. W 33 L 34. Etiket kayboldu. Thomas yüzünü dönmüştü. Ve ne dediğini duydu.

— Evli değilim, çocuklarım da yok.

Claire gülümsediğini sandı, ama Thomas çabucak yanına geldi. O zaman ağladığının farkına vardı.

Yüzünü Thomas'nın boynuna gömmüştü. Ona sıkıca sarılıyor, bacaklarını bacaklarına bastırıyor, ayaklarını onun ayaklarının arasına koyuyordu. Oradaydı, soluk alıp vermesini duyuyordu. Thomas alçak sesle konuşuyor, artık onu asla terk etmeyeceğinden emin olduğunu söylüyordu.

Bir saat on beş dakika, bir buçuk saat ve daha fazla, artık dakikaları saymayacak. O gitmeyecekti.

Şampanya şişesi patlamamıştı. Thomas onu açtı.

Claire mantarı atmadı.

Elleri titriyordu. Thomas'yı izliyordu. O evli değildi, karısı, çocukları yoktu. Bu deri ceketi de kendisi yalnız başına seçmişti. Şampanyasını devirdi. Thomas bardağını elinden aldı.

— Dışarı çıkalım.

Arabaya biner binmez, Claire arkasına döndü ve koltuk başlığında karısının parfümünü aradı.

Kendi kendine gülümsedi, bu saçmaydı. Tho-mas'nın karısı yoktu.

Thomas arabayı çalıştırdı. Claire onun vites kolu üzerindeki bileğini, direksiyondaki elini, pedallara bastığı zamanki dizlerinin hareketini izledi.

Onun yanındaydı, onun arabasında. Arabası dört kapılı ve telefonlu idi. Üstte araba radyosunun dörtgen yuvası duruyordu. Birlikte müzik dinleyeceklerdi ve onun zevklerini öğrenecekti.

Koltuğu çok geri kaymıştı. Öne doğru çekti ve emniyet kemerini düzledi. Daha dün bundan, Thomas'ın karısının kendisinden daha iri ve bacaklarının daha uzun olduğu sonucunu çıkarırdı.

Ama, Thomas'ın karısı yoktu.

Thomas kırmızı ışıkta, onu kendisine doğru çekti. Claire kendini yeni deri cekete doğru bıraktı ve yanağını omzunun dikişinin üzerine koydu.

Claire yemek boyunca gözlerini ondan alamadı.

O, yüzünü Claire'den uzaklaştırmadan mönüyü okuyordu.

Patatesli ringa balığı filetosu ve biberli biftek seçti. Rejim yapmıyordu.

Etini az pişmiş istedi.

Balığın üzerine biber, patateslerin üzerine tuz attı. Yemeğini ekmekle, çok ekmekle yiyor, tabağını sıyırıyordu.

Hızlı yiyordu.

Tamamen Claire'in düşlediği gibiydi.

Thomas tatlı istemedi ve kahvesine üç şeker attı.

Claire şekerlikten bir şeker aldı. Şekeri saran kâğıtta küçük bir palyaço resmi vardı.

Şekeri elinde sıktı. Bu onların ilk akşam yemeğiydi.

Doymuş olmasına karşın, lokantada Thomas ile biraz daha fazla kalabilmek için, bir krem karamel ısmarladı.

Claire yan tarafa uzanmıştı. Thomas ona dönüp uyuyor, kolu Claire'in kolunun üzerinde uzanıyor, eliyle Claire'in bileğini tutuyordu.

Gülümsedi. Bacaklarının arası nemli ve biraz da yapışkandı. Thomas prezervatif kullanmamıştı. Bundan böyle kullanmayacaktı da. Bacaklarını oynatmak, birbirine sürtmek istiyordu, ama kıpırdamadı. En küçük bir devinimde Thomas kıpırdayabilir, ondan uzaklaşabilirdi. Bir daha da ne sırtında ne de kolunda Thomas'nın sıcaklığını duyardı.

Claire de uykuya dalmıştı.

Thomas'yı ve uzun saçlı karısını görüyordu. Yatıyorlardı. Thomas'ın pijaması, karısının da uzun bir tişörtü vardı. Çünkü geceleri çocuklarından biri yanlarına gelebilirdi.

Gözlerini açtı. Thomas'ın karısı da çocukları da yoktu. Yanında, kendisine sarılarak yatıyordu. Gövdesi öylesine sıcaktı ki, Claire terliyordu. Onunla aynı düzende soluk alıp vermeye başladı. Uykusu kaçmıştı, uyuyamayacaktı artık.

Bu geceden hiçbir şey kaçırmak istemiyordu.

Sabah çok erken uyandılar.

Thomas'ın yanakları sertti. Bu iyiydi.

Bir sürü kahve içti ve fincanına bandığı pek çok kızarmış ekmek dilimi yedi. Her kahve alışında yeniden şeker atıyordu.

Onunla birlikte bir kutu şeker yalnızca on beş gün giderdi.

Claire'in süpermarkette bir arabaya gereksinimi olacaktı.

İşçiler gelmeden önce Claire'i şantiyeye götürdü.

Hava hâlâ karanlıktı.

Thomas tahta perdedeki küçük kapıyı açtı. Bahçeyi geçmek için Claire'in kolundan tuttu.

Binaya girince taşınabilir bir lamba yaktı.

Merdivenleri tırmandılar. Claire ortalığı kokladı. Hava, Thomas'ın saçları gibi yanık ve toz kokuyordu. Durdu ve havayı derin derin içine çekti. Oraya, merdivenin basamaklarına oturmak ve orada kalmak istiyordu. Gözlerini kapatacak ve bu kokuyu, Thomas'mn kokusunu, bir daha, bir daha içine çekecekti.

Ama Thomas ona döndü ve Claire çıkmaya devam etmek zorunda kaldı.

Claire ilk hastası gelmeden az önce evine döndü.

Hastası soyunurken, Claire de çekmecesine şampanya mantarını ve lokantadan aldığı şekeri yerleştirdi.

Hasta çok öksürüyordu. Gömleğini muayenehanedeki sandalyenin üzerine koymuştu. Claire, yakasının ve kol ağızlarının kirli olduğunu fark etti. Bir süre onlara baktı. Yakında Thomas değişebilmek için giysilerini getirirdi. Gömleklerini. O zaman bir çamaşır makinesi alabilirdi. Thomas monte etmesini becerebilirdi kuşkusuz. Küvetin üzerine de bir kurutucu yerleştirirdi. Bu iyi olurdu. Artık elinde bir şey yıkamaz, temizleyiciye gitmezdi. Kapıları kapatmazdı, böylece yumuşatıcının kokusu tüm daireye yayılırdı. Hem sonra giysileri de aynı kokardı.

Steteskopunu bıraktı. Hasta bronşit olmuştu.

Hastası gider gitmez, banyoya koştu. Lavabonun yanında çamaşır makinesi için yer vardı.

Thomas banliyöde, bir bahçesi ve garajı olan küçük bir evde yaşıyordu. Bu evi iki yıl önce satın almış ve tüm onarımı kendisi yapmıştı.

İçeri girdiler. Claire küçük adımlarla ilerliyordu. Burası salon ve yemek odası, şurası mutfak. Zemin karo döşeliydi, halı yoktu. Thomas'ın sesi yankılanıyordu. Claire birden mutfağa yöneldi. Duvara vurdu. İnceydi. Tek ve büyük bir oda elde edebilmek için bu duvar yıkılabilirdi.

Thomas ona yaklaştı.

— Bu yaz, akşam yemeklerini dışarda, bahçede yeriz.

Öpüştüler. Birinci kattaki yatak odasına çıktılar.

Claire yavaşça Thomas'dan sıyrıldı ve yüzüstü uzandı.

Güzel bir uyku çekecekti.

"Bu yaz," demişti, "biz," demişti. Ocak, şubat, mart, nisan, mayıs, haziran. En azından altı ay boyunca ayrılmayacaklardı. Kendi kendine, "Biz," diye tekrarlıyordu.

Thomas ve o, bundan böyle, 'biz' olacaktı. Gözlerini yumdu. "Bu yaz akşam yemeklerini dı-şarda, bahçede yeriz." Hava ılıktır, beyaz plastikten bir bahçe masası ve sandalyeleri. Dört tane sandalye. Thomas'nın karısı mutfaktan çıkar.

Claire başucu lambasının düğmesini aradı.

Artık Thomas'ın karısını düşünmemesi gerekiyor.

Thomas'ın karısı yok.

Ayağa kalktı. Banyoda uyku ilacı bulabilirdi mutlaka.

Ecza dolabında bir kutu aspirin, doksan derecelik bir şişe alkol ve yakı vardı. Hepsi bu! Claire gülümsedi. Thomas hiçbir ilaç kullanmıyordu. O hiç hastalanmıyordu.

Thomas'nın yanına geri uzandı. Işığı kapatmadı.

Onu uyurken seyretti.

Saat yediden sonra, hasta kabul etmeye yeniden başlamaya karar verdi. Saat sekiz buçuğa kadar çalışacak ve sonra da Thomas'ya kavuşacaktı.

Ona anahtarlarının eşini verecekti. Böylece içeri girebilir ve son hastasının gitmesini bekleyebilirdi.

Ama hayır, kapıyı çalmasını yeğlerdi. Böylece ona kapıyı açmaya gider ve kapı kapanır kapanmaz sarılırdı. Önceden olduğu gibi.

Ona anahtarları verdi. Böylesi daha kolaydı.

Bundan sonra masasının çekmecesini iki kez kilitleyecekti.

Muayenehanesinin telefonu çaldığı zaman, Thomas ile yemek yemeye hazırlanıyorlardı. Nöbetçi olmamasına karşın acele etti. Mutlaka acil bir durum söz konusuydu. Telefona uzanmadan önce, telesekreteri karşılık verdi. Ahizeyi kaldırdı ve telesekreteri devreden çıkardı. Arayan hastalarından biri, Madam Corey'dı. Kocası için arıyordu. Ateşi çok yüksekti ve onun için kaygılanıyordu. Hemen gelmesi için Claire'e yalvardı. Uzakta oturmuyordu. Claire adresi not etti ve çantasını hazırladı.

Thomas'ya çabuk geleceğini söyledi.

Thomas onu kapıya kadar geçirdi ve yemek için onun dönmesini bekleyeceğini söyledi.

Madam Corey, Claire'in yolunu gözlüyordu. Claire uzun bir koridorda onu izledi. Sonunda odaya girdiler. Claire hemen odadan hoşlandı. Mantosunu çıkardı ve yatağa yaklaştı. Pufla örtüye ve kalorifere karşın, Bay Corey tir tir titriyordu. Nabzını ölçmek için elini uzattı ve daha bileğine dokunmadan sıcaklığını hissetti.

Teni sarıydı. Claire yavaşça alt gözkapağını çekti ve lambasını gözünün beyazına tuttu. Onlarda sarıydı. Adamın uzun kirpikleri olduğunu fark etti.

Pijamasının üstünün eteğini kaldırdı. Kumaş pamuklu ve yumuşacıktı.

Karaciğerini yokladığı zaman adam inledi.

Claire ona sorular yöneltti. Evet, midesi bulanıyordu, birkaç günden beri. Evet, idrarı çok koyuydu, bu akşam fark etmişti.

Claire reçete defterini çıkardı ve bir dizi analiz yazdı. İlaç yazmadı, yalnızca biraz aspirin. Hastalığın sarılık olduğuna kuşku yoktu.

Aletlerini yerleştirdi ve çevresine bakındı. Duvarlar kumaş, yerler halı kaplıydı.

Madam Corey'e döndü.

— Bir süre yanında kalacağım.

Kadın ona teşekkür etti ve fısıldayarak salonda bekleyeceğini söyledi ve odadan çıktı.

Claire yatağın yanındaki koltuğa oturdu. Koridorda bir gürültü duydu. Küçük adımlar, çocuk sesleri ve sinirli bir fısıltı duyuldu. Bir kapı çarptı.

Ve sonra bir şey kalmadı.

Elini hastanın alnına koydu. Hastanın yüzü kasılıyor, kirpikleri ve saçları bu kasılmayla birlikte Claire'in parmaklarını gıdıklıyordu.

Bir an, hastanın alnı sanki büyüyormuş duygusuna kapıldı. Saç dipleri artık Claire'in küçük parmağına değmez oldu ve başparmağında kirpiklerinin okşayışını hissetmedi. Adam uykuya dalmıştı.

Claire kolu karıncalanmaya başlayıncaya kadar elini çekmedi.

Adam kırk beş yaşlarında olmalıydı. Karısından on yaş kadar daha yaşlı. Saçlarını ıslatan ter, saç renginin ne olduğunu anlamasını engelliyordu. Şu anda neredeyse siyah görünüyordu.

Iriyarı birisiydi. Neden kendisinden ne kadar büyük olduğunu anlamak için yanına uzanamayacaktı ki? Ama yerinden kıpırdamadı.

İlk adı neydi acaba? Corey'den önce en az üç heceli, uzun bir ismi olmalıydı. Philippe, Jean-François ya da Dominique gibi. Uyuklamaya başladı. Kalamazdı. Ama yorgundu. Geceleri çok kötü uyuyordu. Hem sonra bu oda çok hoşuna gitmişti. Gözlerini yumdu.

Döşemedeki bir çıtırtıyla uyandı. Tam Madam Corey içeri girerken ayağa kalktı. Claire ona güven verdi. Her şey iyi olacaktı.

Mantosunu giydi, çantasını topladı ve birlikte odadan çıktılar.

Asansöre biner binmez, Claire, Madam Corey'in verdiği çeki açtı. Bay ve Bayan Jean-Philippe Corey. Dört hece. Claire yanılmamıştı.

Eve koşarak gitti. Aletleri çantasında birbirine çarpıyordu.

Claire parmaklarıyla hafifçe Thomas'nın omzuna dokundu. Teni pürüzsüzdü. Pamuklu kumaşla daha düz görünebilirdi.

Bay Corey'i düşündü. Ateş yüzünden gövdesi yatağı öylesine ısıtacaktı ki, gecenin ilerleyen saatlerinde karısı mutlaka kalın yorganı atacaktı.

Claire uykuya daldı.

Cumartesi öğleden sonra Thomas'ın evine gitti. Yolculuk kısa sürdü. Trenle yirmi dakika. Orada bırakacağı birkaç parça giysiyi götürüyordu. Lexomil de almıştı, ama büyük bir olasılıkla gereksinimi olmayacaktı. Iki-üç gecedir daha iyi uyuyordu. Başını pencereye dayadı ve hemen çekti. Corey'lerin verdiği çeki bankasına vermeyi unutmuştu.

Evet, çek, çekmecesinin resmi ile birlikte hâlâ cüzdanında duruyordu. Resmi çıkardı ve seyre daldı. Onu saklayamazdı. Thomas bir gün onu bulabilirdi. Bütün prezervatif kâğıtlarını sakladığını ve onların resmini çektiğini nasıl açıklayacaktı? Ya şekerler? Küçük, beyaz dikdörtgenler iyice ayırdedilebiliyorlardı.

Resme biraz daha baktı ve vagonun yan duvarına yerleştirmiş olan çöp kutusunu açtı. Resmi oraya bıraktı.

Yakında onun yerine Thomas'ın gerçek resmini yerleştirecekti. Kapağı kapattı.

Beyaz bir toz uçuşuyor ve sis oluşturuyordu.

Mobilyalar yatak çarşafları ile örtülmüştü.

Her yerde yıkıntı parçalan vardı.

Thomas mutfağın duvarını yıkmıştı.

Harç döküntüleri sırtına giriyor ve kaskında gürültü çıkarıyordu. Thomas'ın dudaklarında alçı tadı vardı ve Claire'ın dudakları dudaklarında gülümsüyordu.

Aynı akşam Claire'in evine döndüler. Evi bir düzene girinceye kadar Thomas oraya yerleşecekti.

Claire, Bay Corey'nin analizlerinin sonuçlarını aldı. Laboratuvara giderken karısının ona eşlik ettiğine kuşku yoktu.

Dirseğin üzerinde bir bağ, dirseğinin iç kısmında alkole batırılmış bir pamuk. "Yumruğunuzu sıkın. Çok iyi." İğne damara yaklaşır. Deri yumuşak, ama sarıdır. Karısı arkasını döner, kan görmeye dayanamıyordur, çünkü.

Oldukça hafif bir sarılıktı hastalığı, A türü.

Claire telefonda Madam Corey'e alınacak ilaç ve izlenilecek rejim olmadığını açıkladı. Hasta kendi bünyesine güvenmeliydi. Kendisine zararı dokunacak herhangi bir besine istek duymayacaktı. Dinlenmesi, çok dinlenmesi gerekliydi. Üç ya da dört hafta sonra onu yeniden görecekti.

Analizleri yeniden yaptıracaktı. Bugünden itibaren iki aylık bir rapor yazacaktı.

Bayan Corey sözünü kesti. Rapor yazması gereksiz olacaktı. Kocası serbest meslek sahibiydi, mimardı.

Claire telefonu kapattı.

Bay Corey mimardı, Thomas’nın karısı gibi.

Ama Thomas’ın karısı yoktu.

Thomas çalar saati kullanmadan, ondan çok önce uyanıyordu.

Bazan uyurmuş gibi yapıyor ve onu izliyordu.

On beş dakikadan daha az bir sürede tıraş oluyor, yıkanıyor, giyiniyor ve çabucak kahvaltısını yapıyordu.

Sonra yatağa yaklaşıyordu. O zaman Claire hareketsiz kalmaya çaba gösteriyordu. Üzerine eğilmiş olarak bir an orada kalıyordu. Claire yüzünde onun soluğunu hissediyordu. Sonra yanağına hafifçe bir öpücük konduruyordu. Hafif bir rüzgâr doğrulduğuna işaret ediyordu. Sonra sessizlik. Gitmiş oluyordu.

Akşamları çok ender olarak muayeneler bitmeden önce geliyordu.

Bürosundan, arabasından ya da evinden gelişini haber vermek için Claire’i arıyor ve anahtarları olmasına karşın, zili çalıyordu. Böylece Claire ona kapıyı açar açmaz, sarmaş dolaş oluyorlardı.

Artık ne harç döküntüsü, ne eşya örtüsü, ne de toz kalmıştı.

Thomas mutfağını yeniden düzenlemiş ve duvarın yerine, üzerinde ilk kez bu akşam yemek yiyecekleri geniş bir bar yapmıştı.

Claire kanepeye uzanmış, onun yemek hazırlamasını seyrediyordu. Lahanayla birlikte bir Macar yemeği. Beyaz şarap koydu. Çok güzel kokuyordu. Başım yastığa dayadı. Bay Corey bu kokuya dayanamazdı, midesi bulanırdı. Şu anda karısı ona çorba yapmak için sebzeleri soyuyor olmalıydı. Ve az sonra masada her kaşığı ağzına götürmeden önce üfleyecekti. Çocuklar onu öykünerek eğleneceklerdi. "Yeter artık, babanızın hasta olduğunu unutmayın."

Claire birden Nıcolas'nın Thomas'yı sevip sevmeyeceğini merak etti.

Buna kuşku yoktu.

Bay Corey randevu almak için ona telefon etti.

— Yarın, saat on altı uygun mu?

— Çok iyi. Teşekkürler, doktor.

"Doktor!" Thomas’ın onu böyle çağırdığı

günü anımsadı. Sokaktaydı. ‘Doktor!’ Ve ona katılmak için koşmuştu.

Bay Corey, o da "Doktor!" demişti, kendisinden daha yaşlı bir doktorla konuşuyormuş gibi. Onu muayeneye gittiğinde ateşi çok yüksek olduğundan görememiş olmalıydı. Görmüş olsa bile anımsamayabilirdi.

Ama telefonda tınıdan ve ses tonundan onun genç bir kadın olduğunu anlaması gerekirdi.

Yüksek sesle anlamsız birkaç cümle söyledi.

Sesi kesinlikle genç bir kadın sesiydi.

Kendisi telefon ettiğine göre belki yalnız, karısı olmadan gelirdi.

Randevu defterine, ertesi gün sayfasına saat on altıya ‘J.-P.C.’ yazdı.

Aynı anda uyandılar ve kahvaltılarını birlikte yaptılar.

Thomas onu kollarına aldığında, Claire'in bornozu aralandı. Esnek ve yumuşak deri ceketi teninde hissetti.

Saçlarını yıkadı, kuruladı ve mini eteği ile siyah kazağını giydi. Parfüm şişesini çıkardı. Hemen hemen doluydu. Thomas parfümlerden nefret ediyordu. Boynuna yaklaştırdı, ama vazgeçti. Sarılık hastaları ile ne olur bilinmez. Koku, ne kadar hafif olursa olsun, Bay Corey'i rahatsız edebilirdi.

Claire hastasını kapıya kadar geçirdi, sonra makyaj yaptı.

Saat dörde on var. Corey'lerden yayan gelebilmek için beş dakika gerekliydi. Bay Corey hâlâ çok yorgun olmalıydı, kuşkusuz yolu on dakika olarak hesaplayacaktı.

Şimdi ceketini giyiyor Bay Corey, boyun atkısını bağlıyor ve daireden çıkıyor. Asansöre giriyor. Karısı onu yakalıyor, eldivenlerini uzatıyor.

Şimdi her akşam, Thomas ile birlikte yemek yiyorlardı ve yakında birlikte yaşayacaklardı. Onun karısı olacaktı. Çocukları da olacaktı.

Çekmeceyi aldı ve kâğıt sepetinin üzerine eğdi. Biraz daha, biraz daha eğdi ve sarı paketler, on iki kuru gül, şampanya mantarı, resimler, telesekreter kasetleri ve küçük sarı plastik golf sopası sessizce çöp torbasına kaydılar.

Claire boş çekmeceyi yerine taktı ve içine Bay Corey'nin kibrit kutusunu koydu. Sonra kilitledi.

Ve gülümsedi...

ARKA KAPAK

Thomas, saat kaçta gelirse gelsin, *Claire'*in evinde (Claire bütün saatleri saklasa bile) bir saat on beş dakika kalırdı. Kesinlikle daha fazla kalmazdı. *Claire, Thomas* ve *O'nun* (Thomas'ın) *karısı.* İnsan tarihi kadar eski klasik bir aşk üçgeni. Kısacık bir roman, bin sayfa da olabilirdi, ama tek bir sözcük eksik olsaydı, belki böylesine derinlikli, böylesine duygu yüklü bir roman olamazdı. Pek az romancı 'yazı'nın oynaklarını bu denİi ekonomik, bu denli verimli kullanabilmiştir. Tekrarlanması, öykünülmesi çok tehlikeli ve belki de olanaksız. Evli bir erkeğe tutulan *Claire,* otuz yaşında bir doktor; sevgilisinin görmediği karısına hayran, görmediği iki çocuğuna vurgun; 'aşk'ı teninde ve imgeleminde yaşıyor. Yaşanan aşkın tanıkları da şaşırtıcı: *Thomas'ın* kahvesinden artan kesme şekerler, kullandığı prezervatiflerin parlak kutuları, kuruyan çiçekler. Büyük bir aşk! Ama bu Claire'in bir yılbaşı gecesi başka bir erkekle yatmasına ve bir hastasının düşürdüğü kibrit kutusuyla yeni bir koleksiyona başlamasına engel değil. Claire 'yeni' bir kadın mı? Fransa'nın genç kadın yazarlar kuşağından olan *Emmanuele Bernheim,* 'O'nun Karısı' ile **1993** yılında, ülkesinin en saygın ödüllerinden biri olan 'Medicis Ödülü'nü kazandı.

CAN